

Levon

มุมมองนักอ่านพระเจ้า เล่ม 10

전지적 독자 시점

sing N song

เขียน

8 hours

แปล

BLACKBOX

ภาพประกอบ

ก ร อ า น ตี อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ค ญ

ชิ้นส่วนเรื่องเล่าที่กลั่นกรองมาจากยุคสมัยที่มันถือกำเนิด
ได้กลายเป็นตัวหนังสือและเล่าขานเรื่องราว

- sing N song

หนังสือคุณภาพ
โดยบริษัทกรัฟ

คำนำสำนักพิมพ์

‘ยูจุนฮยอก’ มาปรากฏตัวยังโลกปีศาจที่ 73 สองคู่หู (?) กำลังจะได้กลับมาเจอกันอีกครั้ง พวงด้วยอัศวินทูตสวรรค์ที่ช่างไม่เข้ากับโลกแห่งปีศาจและสิ่งโสมมนี้เอาเสียเลย

ตอนนี้ตัวละครชุดแรกค่อย ๆ หายอยก้นมาหาคิมดกจาแล้ว แต่จะให้พลูทิมคงต้องรอไปอีกหน่อย ถึงอย่างนั้นก็มีเหล่ากลุ่มดาวทั้งหน้าใหม่หน้าเก่าเข้ามาสู่ช่องที่ก็เพิ่งเปิดใหม่เช่นกัน ทำให้โลกปีศาจที่ 73 คึกคักขึ้น เหยียบบลิ๊วกันให้ว่อน พอดีกับที่ชินริโอเกมนักปฎิวัติเองก็มาถึงช่วงสุดท้ายแล้วเช่นกัน คีกรนี้จะมันแค่ไหน เชิญรับชมไปพร้อม ๆ กับเหล่ากลุ่มดาวได้เลย!

Levon

พักไว้ (3)

ร่างสัญลักษณ์ ของอูรีเอลที่มีลักษณะเป็นตุ๊กตาทำให้รอยย่นกลางหน้าผากของยูจฮายอกกดลึกกว่าเดิม

“...ไม่มีช่องแล้วส่งข้อความทางอ้อมได้ยังไง”

[กลุ่มดาว ‘ผู้พิพากษาเปลวเพลิงดุจปีศาจ’ กล่าวว่า ถ้าร่างสัญลักษณ์สัมผัสกับอวตารย่อมสามารถทำได้]

ร่างสัญลักษณ์ตุ๊กตาของอูรีเอลเกาะหนึบอยู่บนไหล่ของยูจฮายอก ยูจฮายอกถามพลางใช้นิ้วดันร่างสัญลักษณ์นั้นเบา ๆ

“ทำเรื่องแบบนี้จะไม่เป็นอะไรหรือไง”

[กลุ่มดาว ‘ผู้พิพากษาเปลวเพลิงดุจปีศาจ’ กล่าวว่า ขอเพียงแค่ไม่โดนโทแกบีจับได้ก็ไม่มีอะไร]

“ไม่ใช่โทแกบี พวกนั้นต่างหากล่ะ”

อูรีเอลดูเหมือนจะไม่เข้าใจว่าเขาหมายถึงอะไร ยูจฮายอกจึงชี้ไปข้างกายตุ๊กตาโดยไม่พูดอะไร

พริบ

ตุ๊กตาเอียงศีรษะจั่วเล็กน้อย ก่อนจะยกมือทั้งสองข้างขึ้นปิดปากตัวเองแน่น เบิกตากว้างด้วยความตกใจ

[กลุ่มดาว ‘ผู้พิพากษาเปลวเพลิงดุจปีศาจ’ รู้สึกซาบซึ้งใจอย่างใหญ่หลวงในความใส่ใจของอวตาร ‘ยูจฮายอก’]

[กลุ่มดาว ‘ผู้พิพากษาเปลวเพลิงดุจปีศาจ’ กล่าวว่า อันที่จริงก็ธรรมดา นิดหน่อย]

ร่างสัญลักษณ์ของอูรีเอลปรากฏกระแสไฟฟ้าเบาบางแล่นวามมาตั้งแต่เมื่อครูนีแล้ว นั่นเป็นเพราะอย่างไรที่นั่นก็เป็นอาณาเขตของเหล่าราชาปีศาจซึ่งเป็นพื้นที่ต้องห้ามสำหรับหญิงสาวผู้เป็นอัครทูตสวรรค์

อูรีเอลจึงต้องแบกรับภาระความเป็นไปได้มากเท่ากับที่แบกรับอันตรายของการมาอยู่ในเขตแดนศัตรู ยูจฮยอกแกะตัวอูรีเอลที่ขยับลงมาเกาะหนึบอยู่บนแขนพลาเงย์ตาม

“ทำไมเธอถึงได้พยายามตามหาคิมดกจาขนาดนี้”

[กลุ่มดาว ‘ผู้พิพากษาเปลวเพลิงดุจปีศาจ’ ถามว่า เจ้าเองก็เหมือนกันไม่ใช่หรือไง]

“ดูเหมือนจะเข้าใจอะไรผิดไปนะ ฉัน...”

เดิมที ‘โลกปีศาจ’ เป็นสถานที่ที่เขาไม่มีวันมาเยือน ณ เวลานั้นอย่างเด็ดขาด เพราะชินริโอของที่นี่มีระดับความยากชนิดที่ว่าชินริโออื่นในระดับเดียวกันเทียบไม่ติด

สิ่งเดียวที่พอจะช่วยให้รู้สึกสบายใจได้บ้างคงเป็นเรื่องที่อย่างน้อยมันก็ไม่ใช่อะไรที่โลกปีศาจเต็มตัว แต่เป็นโลกปีศาจที่ 73 ซึ่งเพิ่งจะถือกำเนิด ผืนดินที่ไร้ซึ่งราชาปีศาจ พวกผู้ปกครองทั้งหลายในโลกปีศาจแห่งนี้สูงสุดก็คงจะเป็นระดับดยุก ถ้าแค่นี้ก็พอจะลองลุ้นได้บ้าง เหนืออื่นใดคือเขาแข็งแกร่งขึ้นมากกว่าตัวเองในช่วงเวลาเดียวกันของการย้อนกลับรอบที่ผ่านๆ มา

“ฉันก็แค่ไม่ชอบที่มีใครมาอ้างตัวว่าเป็นฉันเท่านั้น ไม่สำคัญว่าคนคนนั้นจะเป็นคิมดกจาหรือไม่”

[กลุ่มดาว ‘ผู้พิพากษาเปลวเพลิงดุจปีศาจ’ ยิ้มกว้าง]

“และโลกปีศาจก็มีไอเทมที่พอใช้งานได้อยู่มาก...”

[กลุ่มดาว ‘ผู้พิพากษาเปลวเพลิงดุจปีศาจ’ ยิ้มกว้างจนเห็นฟัน]

“ถ้ายังยิ้มอีก ฉันจะฉีกร่างเธอเป็นชิ้นๆ”

อูรีเอลหุบปากทันที ยูจฮยอกจึงเบือนหน้ากลับไปมองโลกปีศาจอันกว้างใหญ่ที่มีเส้นขอบฟ้าแห่งเรื่องราวทอดยาวอยู่ตรงหน้า บางทีเจ้านั้นอาจจะอยู่

ที่ไหนสักแห่งในโลกอันแสนอ้างว้างแห่งนี้ ยูจุงฮยอกกลับฝึกดาบของตนอยู่ครู่ใหญ่ ราวกับพร้อมจะพัดฟันทัศนียภาพตรงหน้าให้ขาดวิน ก่อนที่ในที่สุดจะเริ่มขยับขา ก้าวเดิน

ณ โรงงานประจำเซสวิตซ์

ห้องทำงานของดยุกปกคลุมไปด้วยบรรยากาศเย็นเยือกกว่าปกติ เคานต์ ซิลีโอกเหวี่ยงไพล่ท่อม กำลังรายงานสถานการณ์ให้ดยุกทราบ

“...เพราะเหตุนั้นข้าจึงวางแผนไว้ว่าจะห้ามเข้าออกนิคมอุตสาหกรรม ลักระยะเนื่องจากการปฏิวัติขอรับ”

ซิลีโอกใจร่วงหล่นไปอยู่ที่ตาตุ่มหลายต่อหลายครั้งเมื่อได้เห็นใบหน้าของ ผู้แทนจากกิลโลบาร์ธบิดเบี้ยว จริงอยู่ว่าอีกฝ่ายเป็นแค่ผู้แทนจากกิลโลบาร์ธ แต่ ปีศาจตรงหน้าเขาไม่ได้เป็นแค่ระดับหัวหน้าคณะผู้แทนธรรมดาทั่วไป

ระเบิดออมโบรส

มาร์ควิสแห่งนิคมอุตสาหกรรมกิลโลบาร์ธ หนึ่งในผู้สมัครทำชิงตำแหน่ง ดยุกของนิคมอุตสาหกรรมรุ่นถัดไปที่ทรงอำนาจและแข็งแกร่งในโลกปีศาจที่ 73 แห่งนี้ ซิลีโอกทอບหายใจด้วยความอึดอัดเมื่อสัมผัสได้ถึงเพลิงปีศาจที่ลุกโชน อยู่ในดวงตาของอมโบรส หากไม่มีดยุกเซสวิตซ์ซึ่งยืนอยู่ริมหน้าต่างห้องทำงาน และกำลังมองออกไปด้านนอกอย่างผ่อนคลายแล้วละก็ บางทีลำคอของซิลีโอก อาจจะหลุดจากปากาตกระเด็นไปนานแล้วก็เป็นได้

“ดังนั้นข้าจึงหวังว่าท่านคณะผู้แทนจากกิลโลบาร์ธจะพำนักอยู่ที่นี้ไปอีก ลักระยะหนึ่งขอรับ”

“พูดจบหรือยัง”

“ชะ...ขอรับ! ชะ...เช่นนั้นข้าขอตัว...”

หลังจากที่ซิลีโอกเปิดประตูห้องทำงานวิ่งหนีออกไปอย่างร้อนรน มาร์ควิส ออมโบรสก็พ่นลมหายใจพิศพาตสะกดกลืนอารมณ์ขุนเคื่อง แต่เขาไม่อาจแสดง สีหน้าอะไรไปมากกว่านั้นเพราะปีศาจที่ยืนอยู่ริมหน้าต่าง

ดยุกเซสวิตซ์ผู้ซึ่งเอาแต่มองออกไปนอกหน้าต่างอยู่ครู่ใหญ่และยืม เจ้าเล่ห์ ก่อนจะเปิดปากพูดขึ้น

“ได้ยินแล้วใช่ไหม๊ กลายเป็นแบบนี้จนได้สินะ”

“จะทำยังไงกันดีเล่าขอรับ”

“พวกเจ้าคงออกไปจากที่นี่ไม่ได้เสียแล้วละ อย่างไรก็ตามก็พักอยู่ในเซสวิตซ์
เฝ้าดูสถานการณ์ไปสักระยะก็แล้วกัน”

คำพูดประโยคนั้นทำให้สุดท้ายอมโบรสก็คุมสติตัวเองไว้ไม่อยู่

“แม้ว่าคำสั่งที่กล่าวมานั้นจะก่อให้เกิดปัญหาด้านการทูตขึ้นหรือขอรับ”

“เจ้าช่างอ่อนไหวง่ายเสียจริง นี่เป็นเพียงมาตรการคุ้มครองคณะผู้แทนจาก
นิคมอุตสาหกรรมพันธมิตรเท่านั้น”

“แค่เพราะนักปฏิวัติคนเดียวเนี่ยนะขอรับ”

“เพชฌฆาตตายไปเจ็ด ส่วนมาร์ควิสตายไปสอง ข้าว่านี่มันเกินกว่าจะ
บอกว่า ‘แค่’ แล้วนะ”

“ซินารีโอนักปฏิวัติ” จะเข้าสู่ช่วงสุดท้ายทันทีที่เพชฌฆาตทั้งหมดในนิคม
เสียชีวิต เพราะฉะนั้นหากพูดให้ชัดๆ ก็คือ ตอนนี้อยู่ที่เซสวิตซ์กำลังตกอยู่ใน
สภาวะวิกฤต แต่มาร์ควิสอมโบรสไม่อาจรู้สึกได้ถึงวิกฤตที่วุ่นวายจากสีหน้าของ
ดยุกเซสวิตซ์เลย ออมโบรสบ่นออกไปเพราะไม่พอใจความยอมนั่น

“ช่วงเวลาแบบนี้กลับมีนักปฏิวัติปรากฏตัวขึ้นพอดี...คงเสียหน้าน่าดูนะ
ขอรับ ท่านดยุก”

“ไม่รู้สิ ข้ากลับคิดว่ามันน่าสนุกเสียมากกว่า นักปฏิวัติปรากฏตัวขึ้นใน
เซสวิตซ์เป็นครั้งแรกในรอบสามสิบปี หากไม่มีอีเวนต์อะไรแบบนี้บ้าง ชีวิตก็ขาด
สีสันกันพอดี”

“พูดอย่างกับเป็นพวกกลุ่มดาวเลยนะขอรับ”

“แล้วไม่ได้หรือไงกัน ‘เรื่องเล่า’ มีใช้ของพวกกลุ่มดาวอย่างเดียวเสียหน่อย”

คำพูดนั้นหากออกมาจากปากอวตาร ออมโบรสคงหัวเราะขื่นจนมุมเสียง
ดังที่ไปแล้ว ทว่าดยุกเซสวิตซ์มีคุณสมบัติมากพอ อาจจะเทียบไม่ได้กับ ‘กลุ่มดาว
ระดับเรื่องเล่า’ บนท้องฟ้าสูง แต่เซสวิตซ์เป็นปีศาจที่สั่งสมเรื่องเล่าอยู่ในโลกปีศาจ
ที่ 73 แห่งนี้มาเป็นเวลากว่าสี่ร้อยปี

“สั่งสมเรื่องเล่าให้ได้มากที่สุดก่อนศึกเลือกราชาปีศาจจะเริ่มต้นขึ้นย่อม
เป็นการดี ยิ่งนักปฏิวัติที่แข็งแกร่งปรากฏตัว ยิ่งถือว่าเป็นเรื่องน่ายินดีสำหรับข้า”

ดูเหมือนจะไม่ได้คิดเลยแม้แต่หน่อยว่าตนอาจจะเป็นฝ่ายโดน ‘ปฏิวัติ’ ก็
เป็นได้

“แล้วเหตุใดท่านที่มั่นใจถึงขนาดนี้จึงขวางไม่ให้ข้าออกไปละขอรับ”

“คิดว่าเพราะอะไรละ”

นัยน์ตามีเลศนัยคຸ່ນนั้นทำให้อมโบรสนิ่งเงียบ เห็นได้ชัดเจนอยู่แล้วว่า
ต้องการจะสื่ออะไร เซลวิตซ์สูญเสียมาร์ควิสไปถึงสองคนจากเหตุการณ์ครั้งนี้

“ข้าไม่มีความคิดที่จะทรยศ ‘กิลโลบาร์ธ’ ขอรับ”

“อ่าๆ แล้วใครสั่งอะไรแบบนั้นกันล่ะ”

“ข้ากล่าวเช่นนั้นก็เพราะเป็นห่วงแทนท่าน”

“เช่นนั้นข้าขอแนะนำอะไรสักอย่างเพราะห่วงเจ้าบ้างก็แล้วกัน เจ้าคิดจริง
หรือว่าดยุกกิลโลบาร์ธจะสามารถเป็น ‘ราชาปีศาจ’ ได้”

คำถามแทงใจดำทำให้อมโบรสตื่นตระหนกไปเล็กน้อย เซลวิตซ์กล่าวต่อ
โดยไม่เว้นช่วงให้อีกฝ่ายได้หยุดคิด

“หรือคิดว่าไม่เมลเลดอนก็เบอร์คันจะได้เป็นราชาปีศาจตนใหม่?”

“นั่นเป็นคำถามที่ข้าไม่อาจตอบได้ขอรับ”

“ไม่ เจ้าตอบมันได้ เพราะในบรรดาดยุกทั้งสี่แห่งโลกปีศาจที่ 73 ผู้ใด
แข็งแกร่งที่สุดผู้คนต่างก็รู้จักันดี”

อมโบรสกลืนน้ำลายเหน็ดลงคอ เป็นครั้งแรกจริงๆ ที่เขารู้สึกว่าคำประกาศ
อย่างหนักแน่นนั้นฟังดูน่ากลัวถึงเพียงนี้ นึกแล้วเชื่อว่าจะถูกประสพการณ์อัน
โชกโชนของ ‘ดยุกผู้ปกครองมานานที่สุด’ ของโลกปีศาจที่ 73 ไม่ได้เลย

“มันคงไม่ถ่วงนักหรอกนะขอรับ ข้าทราบมาว่า ‘เมลเลดอน’ ร่วมมือกับ
<เวด้า> แล้ว”

“คนที่ยึดพลังจากกลุ่มดาวไม่ได้มีแค่ฝ่ายนั้นฝ่ายเดียวหรอก”

“ที่กล่าวมานั้นหรือว่า...”

ดยุกเซลวิตซ์หันไปมองนอกหน้าต่างพลางเอ่ยถามขึ้นอีกครั้งแทนการตอบ

“พวกโทแบ็กใกล้จะมากันแล้ว เช่นนั้นจะมีอะไรตามมาอีกล่ะ”

ห้องฟ้ายามค่ำคืนยังคงถูกย้อมไปด้วยสีดำมืด ทว่าอีกไม่นานดวงดาว
จำนวนมากมายะหลั่งไหลเข้ามาให้ความสว่างเหนือห้องฟ้ายามค่ำคืนนั้น และ

เหล่าราชาปีศาจทั้งหลายจากโลกปีศาจอื่นก็จะมีปฏิกิริยาตอบสนองต่อการปรากฏตัวของพวกกลุ่มดาวจนยอมเผยโฉมออกมาให้ได้ยลกัน

กระทั่งมาร์ควิสออมโบรสยังรู้สึกได้เลยว่าหัวใจของตนสั่นไหวแค่ไหน

ในที่สุด ‘โลกปีศาจที่ 73’ ก็จะได้กลายเป็นสนามรบของชินาริโออย่างเต็มรูปแบบเสียที

“...ติดต่อเรื่องช่องแล้วหรือขอรับ”

“ส่งข่าวไปยังสำนักงานแล้ว”

วินาทีนั้นออมโบรสพลันตระหนักถึงสาเหตุที่เซสวิตซ์ไม่เคยมองหาผู้สนับสนุน หากพวกโทแกบีปรากฏตัวขึ้นและชินาริโอเริ่มขึ้นอย่างเต็มรูปแบบเมื่อไหร่ พวกกลุ่มดาวก็จะมารวมตัวกันยังฝั่งที่มีเหตุการณ์ใหญ่กว่าระเบิดออก

ความคิดบางอย่างพลันแล่นวาบเข้ามาในหัว

“สร้างความบันเทิงเล็ก ๆ น้อย ๆ ก่อนที่ ‘ศึกเลือกราชาปีศาจ’ จะเริ่มต้นขึ้นก็ไม่เลว พวกกลุ่มดาวเองก็ชื่นชอบการสังหารหมู่มกกันอยู่แล้ว”

“เพราะเหตุนี้ถึงได้ตั้งใจปล่อย ‘การปฏิวัติ’ เอาไว้อย่างนั้นหรือขอรับ”

เซสวิตซ์คลี่ม ก่อนจะพ่นควันยาสูบ ออมโบรสถอนหายใจเบา ๆ

“ท่านเกิดมาเพื่อเป็นปีศาจอย่างแท้จริง”

ในโลกใบนี้ทุกอุปสรรคและความขัดแย้งนับเป็นสินค้าอย่างหนึ่ง ตอนนั้นเซสวิตซ์กำลังขายชีวิตของพลเมืองจำนวนมากในนิคมอุตสาหกรรมเพื่อซื้อความสนใจจากพวกกลุ่มดาว

“ขอบใจที่ชม”

ออมโบรสส่ายหน้าด้วยความหวาดกลัว หากถึงกับวางแผนแสดงโชว์ได้ถึงขนาดนี้ ดยุกเซสวิตซ์จะต้องเตรียมการชักนำที่นำทั้งเอาไว้อย่างแน่นอน และการจะคาดเดาว่ามันคืออะไรในนิคมอุตสาหกรรมแห่งนี้ก็ไม่ใช่เรื่องยากเลยสักนิด

“คงได้เห็น ‘โรงงาน’ ของท่านดยุกเคลื่อนไหวกันสักทีนะขอรับ”

‘โรงงาน’ อาวุธเรื่องเล่าที่แข็งแกร่งที่สุดในการครอบครองของเหล่าดยุกดยุกเซสวิตซ์พยักหน้า

“ข้าได้สั่งมาตรการพร้อมรบลงไปแล้ว อีกไม่นานคงได้เห็นกัน”

นัยน์ตาของอมโบรสแฝงไปด้วยความลึนระทึก เรื่องเล่าของผู้ที่แข็งแกร่ง

ที่สุดในโลกปีศาจที่ 73 เขียวนะ โอกาสที่จะได้เห็นไม่ใช่จะเกิดขึ้นได้ง่ายๆ

ทว่าตอนนั้นเอง

[ช่อง #BI-90594 ถูกสร้างขึ้นในเซต 'นิคมอุตสาหกรรมเซสวิตซ์']

เสียงข้อความที่ดังขึ้นทำให้ออมโบรสสะดุ้งตกใจ ผุดลุกขึ้นจากเก้าอี้

“เรียกพวกโทแกบีมาแล้วหรือขอรับ”

ทว่าทันทีที่ได้เห็นสีหน้าของดยุกเซสวิตซ์ ออมโบรสก็ตระหนักว่านี่ไม่ใช่แผนการของดยุก ขณะเดียวกันประตูห้องทำงานก็ถูกเปิดออกพรวด ใครบางคนวิ่งเข้ามาด้วยความร้อนรน

“ท่านดยุก! ขออภัยขอรับ มีรายงานด่วน-”

เคานต์ซีลือคที่รีบร้อนปลีกตัวออกไปจากห้องเมื่อครู่นี้วิ่งเข้ามาอีกครั้ง เซสวิตซ์ปรับสีหน้าอย่างรวดเร็วก่อนจะตอบกลับไป

“ว่ามา”

โผล่มาในจังหวะแบบนี้ รายงานของเจ้านี้น่าจะเกี่ยวข้องกับการปรากฏตัวของช่องใหม่ แต่สิ่งที่ดังออกมาจากปากของซีลือคกลับอยู่เหนือความคาดหมายของดยุกอย่างสิ้นเชิง

“พลังขับเคลื่อนโรงงานไม่พอขอรับ”

สีหน้าของดยุกเซสวิตซ์แปรเปลี่ยนเป็นความอับอายระคนสับสน

“หมายความว่ายังไงกัน ข้าสั่งไว้แล้วมิใช่หรือไม่ว่าให้จัดหาพลังขับเคลื่อนสำรองเอาไว้”

“คะ...คือว่า...ดูเหมือนว่าพวกพลเมืองที่มาใช้แรงงานจะแอบขโมยเศษชิ้นส่วนเรื่องเล่าไปขอรับ”

อมโบรสจับสังเกตได้ทันทีว่าสถานการณ์กลายเป็นแบบนี้ได้อย่างไร

“ช่างเป็นนักปฎิวัติที่ฉลาดพอควรเลยนะขอรับ หรือว่าที่พวกโทแกบีซึ่งลงมือกันก่อนก็เป็นเพราะคนผู้นี้...”

“เป็นไปได้ ทางสำนักงานยังตกลงกับพวกชุกฟูริไม่เสร็จ”

ดยุกเซสวิตซ์ขมวดคิ้วเล็กน้อยเมื่อสถานการณ์พลิกผันไปจากที่วางเอาไว้ เขาออกคำสั่งทันที

“ส่งผู้คุมกับพวกแรงงานไปเส้นขอบฟ้าซะ แคร่รวบรวมชิ้นส่วนเรื่องเล่า

มาใหม่ก็หมดเรื่อง”

“ข้าส่งไปแล้วขอรับ แต่ว่า...”

เคานต์ซีล็คควาเอือกจนไหล่สั่นเทา ด้วยหวาดกลัวคำสั่งของดยุกที่จะตามหาหลังจากเขารายงานเรื่องพวกนี้ออกไป

“ผู้คุมที่ออกไปเก็บเกี่ยวขบวนการติดต่อไปแล้วขอรับ”

ณ เส้นขอบฟ้าในละแวกนิคมอุตสาหกรรมเซสวิตซ์ จางสายของเอ่ยพลางใช้เท้าเหยียบศพของผู้คุมที่ตายไปแล้ว

“ดูเหมือนว่าดยุกจะเตรียมการใหญ่อยู่สินะ การเก็บเกี่ยวระดับนี้ฉันเองก็เพิ่งเคยเห็นเป็นครั้งแรก”

การเก็บเกี่ยวครั้งใหญ่ที่ต้องเรียกรวมพล ทาสเก็บเกี่ยว นัรบพัน

เรื่องคลี่คลายลงด้วยดี แต่ถ้าประเมินสถานการณ์ข้ากว่านี้แค่นี้เดียวพวกเราคงได้ตกอยู่ในอันตรายกันไปแล้ว

ในสถานการณ์ที่ร่างอวตารของผมยังฟื้นตัวได้ไม่สมบูรณ์ พวกเราจะเปิดศึกกับดยุกอย่างเต็มตัวไม่ได้เด็ดขาด ถ้าหากปล่อยให้เก็บเกี่ยวของพวกนี้เข้าสู่โรงงานได้สำเร็จละก็ เรื่องจะดำเนินไปในทิศทางที่เลวร้ายที่สุด

“ดีแล้วละครับ”

ผมเอ่ยพลางเหลือบมองไปทางฮันมยองโอ ผมรู้อยู่แล้วว่าดยุกจะต้องลงมือเคลื่อนไหวด้วยวิธีการนี้ แต่ถ้าไม่มีสพายอย่างฮันมยองโออยู่ด้วยละก็ ผมคงไม่สามารถคาดคะเนได้เลยว่าดยุกจะเริ่มแผนการที่วุ่นวายตอนไหนกันแน่ ฮันมยองโอฉีกยิ้มด้วยความภาคภูมิใจ

“ฮืม คิดว่าฉันเป็นใครกัน เห็นแบบนี้ฉันก็เป็น ‘มันสมองของมิโนซอฟต์’ เสียวนะ”

“นั่นต่อไปพอได้เป็นกลุ่มดาวก็ใช้นิยามนั่นก็แล้วกันนะครับ”

ตอนแรกผมก็ไม่ค่อยพอใจเท่าไรหรอกที่ต้องมาอยู่ฝ่ายเดียวกับคนแบบนี้ แต่สถานการณ์ก็กลายเป็นแบบนี้ไปแล้ว และจะว่าไปมันก็ไม่ใช่ว่าการตัดสินใจที่เลวร้ายอะไร

“พาพวกทาสมาทางนี้เลยล่ะ! ฉันจะเริ่มซ่อมแซมคนที่สติยังเป็นปกติ

ดีก่อน”

ผมรู้สึกได้ถึงความกล้าหาญจากสีหน้าของชาวเมืองกับไอเลน ช่างต่างจาก
ก่อนหน้านี้อย่างสิ้นเชิง พวกเขาจะเข้าใจแล้วว่าศึกของจริงจะเริ่มต้นตั้งแต่ที่นี่ไป
ผมมองพวกเขาแล้วก็ตั้งใจแน่วแน่ขึ้นมาเช่นกัน โทแกบีน้อยบิยูที่นั่งอยู่บนไหล่
ของผมเหมือนสายไหมพู่ฟองส่งเสียงออกมาบ้าง

“บ้า!”

ความทรงจำยังไม่พินกลับคืนมา แต่ก็มีสัญชาตญาณของนักเล่าเรื่องอย่าง
ที่พวกโทแกบีน้อยทุกคนต้องมี ซึ่งนั่นคือการเปิดซีนาริโอขึ้นในสถานที่ที่ควรมีเรื่องราว
[ซีนาริโอย่อยใหม่มาถึงแล้ว!]

[ซีนาริโอย่อย – ปลดปล่อยแรงงานทาส เริ่มขึ้นแล้ว]

“ขอบใจนะ”

พอผมลูบหัวเธอเบาๆ บิยูก็ขมื่อเล็กทั้งสองข้างขึ้นสูงพร้อมกับร้องตะโกน
“ต้า!”

ถึงแม้จะยังเข้าสู่ ‘ซีนาริโอหลัก’ ในทันทีไม่ได้ แต่แค่มีความช่วยเหลือจาก
บิยู ผมก็สามารถรับ ‘ซีนาริโอย่อย’ ทุกครั้งที่มีโอกาส แม้จะเป็นแค่วิธีชั่วคราว
แต่ถ้าผมสั่งสมซีนาริโอย่อยต่อไปเรื่อยๆ ด้วยวิธีนี้ ผมก็จะฟื้นฟูร่างอวตารได้ใน
ระดับที่มากพอก่อนจะต้องปะทะกับดยุก

「คิดตกจากรุ่นคิด ไม่จำเป็นต้องรีบร้อน ยิ่งไถ่เวลาที่อยู่ฝ่ายพวกเรา เพื่อ
ที่จะผ่านซีนาริโอโลกปีศาจไปได้อย่างปลอดภัย ตั้งแต่นั้นเป็นต้นไปฉันจะต้องวางแผน
ให้รอบคอบ」

ผมคิดแบบนี้จริงๆ จนกระทั่งได้ยินเสียงข้อความที่ไม่คาดคิด

[กลุ่มดาวกลุ่มใหม่เข้าสู่ช่อง #BI-90594]

พักไว้ (4)

...กลุ่มดาวกลุ่มใหม่? มากันแล้วอย่างนั้นแหละ ไทม์มิ่งเร็วกว่าที่ผมคาดการณ์เอาไว้ นึกว่ากว่าจะมีใครมาติดตามช่องก็น่าจะหลังจากนี้ไปอีกสักพักแน่ๆ...

[กลุ่มดาวไม่เปิดเผยนิยามเฝ้ามองเหล่าอวตาร]

ดูท่าจะไม่ใช้กลุ่มดาวที่ผมเคยพบ น่าเสียดายจัง อุตส่าห์คาดหวังไว้ว่าจะเป็น 'จอมวางแผนลับ' หรือ 'มังกรทมิฬแห่งนรกอเวจี'

“ตะ...ได้ยินข้อความเมื่อกี่มัย”

“ข้อความอะไร”

“ฉันได้ยินข้อความทางอ้อม!”

คงเป็นกลุ่มดาวที่มีเหรียญเยอะพอดูร ถึงได้ส่งข้อความทางอ้อมตั้งแต่เริ่มเข้ามาใหม่เลย บิยูที่อยู่ข้างกายผมส่งเสียงบ๊าเบาๆ บิยูเองก็คงได้รับเหรียญเหมือนกันสินะ น่าทึ่งดี ผมเพิ่งรู้ว่าพวกโทแกบิหาเหรียญกันด้วยวิธีนี้

「คิมดกจากรุ่นคิด ขอละ ขอให้กลุ่มดาวที่ไม่เลว」

แนวโน้มของพวกผู้ติดตามคนแรกๆ จะเป็นตัวตัดสินคาเร็กเตอร์ของช่อง ตั้งแต่เรื่องที่ว่าช่องจะเน้นไปที่ 'หาอวตาร' หรือ 'หาความบันเทิง' จนถึงระดับความยากและการกระตุ้นชีนารีโอ้อยู่ รายละเอียดต่างๆ ที่โทแกบิจะตัดสินใจสุดท้ายแล้วก็เกิดขึ้นเพื่อตอบสนองกิเลสความต้องการของพวกผู้ติดตามช่องทั้งสิ้น อันที่จริงเรื่องที่ผมเป็นกังวลมากที่สุดก็คือเรื่องนี้แหละ

ชีนยูซิงจากรอบที่ 41 ได้รับบาดเจ็บจำนวนนับไม่ถ้วนจากเล่ห์เหลี่ยมของ

พวกโทแกปมาแล้ว เพื่อที่จะดำเนินชินริโอต่อไป วันข้างหน้าบียูจะต้องเผชิญกับ
กิเลสของพวกกลุ่มดาวอย่างไม่ขาดสาย

“บ้า?”

ผมวางมือลงบนหัวของบียู

[กลุ่มดาวไม่เปิดเผยนิยามได้ทำการเปิดเผยนิยามของตน]

[กลุ่มดาว ‘ผู้ดีใหม่ห้าว’ ไม่พอใจอวตารที่นี่]

ข้อความที่ดังตามมาหลังจากนั้นทำให้ผมนึกหน้า...เริ่มได้ไม่สวยเอาซะเลย

‘ผู้ดีใหม่ห้าว’ ที่ว่านั้น ผมจำได้ว่าเคยอ่านเจอใน ‘สามวิธียอด’

[กลุ่มดาว ‘ผู้ดีใหม่ห้าว’ เบื่อหน่ายองค์ประกอบชินริโอ]

[กลุ่มดาว ‘ผู้ดีใหม่ห้าว’ ดำเนินการวางแผนลี้ภัยของโทแกป]

‘ผู้ดีใหม่ห้าว’ กลุ่มดาวผู้ชื่นชอบการเข้าไปป่วนช่องที่มีแต่กลุ่มดาวเหรียญ
น้อยและอ่อนแอกว่าตัวเอง แล้วจัดการพังชินริโอในช่องนั้นทั้ง

[กลุ่มดาว ‘ผู้ดีใหม่ห้าว’ ต้องการการกระตุ้น]

ใน ‘สามวิธียอด’ อธิบายเอาไว้ว่า มีหลายช่องที่พังไปเนื่องจากจำนวน
ผู้ติดตามลดลงอย่างฉับพลัน เจ้านั้นเป็นกลุ่มดาวที่ถูกอ้างถึงแบบแค่ผ่านมาแล้ว
ก็ผ่านไป ไม่นึกเลยว่าจะได้มาเผชิญหน้ากันที่นี่

[กลุ่มดาว ‘ผู้ดีใหม่ห้าว’ ไม่ต้องการให้พวก ‘ทาสเก็บเกี่ยว’ มีชีวิตอยู่!]

[กลุ่มดาว ‘ผู้ดีใหม่ห้าว’ กล่าวว่าทุกคนที่ร่วมมือกับศัตรูสมควรตายทั้งหมด!]

[กลุ่มดาว ‘ผู้ดีใหม่ห้าว’ ประกาศว่าจะสนับสนุนเหรียญแก่พลเมืองที่สังหาร
‘ทาสเก็บเกี่ยว’ ไม่ว่าจะเป็นใครก็ตาม]

ข้อความที่ดังขึ้นมาทำให้ชาวเมืองเริ่มหันไปมองรอบๆ

บางคนมีสีหน้าสงสัยว่านั่นหมายความว่าอย่างไร บางคนมีสีหน้าลังเล บางคน
ตกอยู่ในอาการแพนิคเพราะดันนึกถึงบาดแผลในใจที่ไม่ค่อยดีนัก ทว่าหลายคน
ในนั้นเหลือบมองคนอื่น ๆ แล้วแอบเอื้อมมือไปหยิบอาวุธที่เอวขึ้นมาถือไว้ จาง-
ฮายองร้องตะโกนเมื่อสังเกตเห็นแล้วว่าพวกเขาจะทำอะไร

“หยุดนะ! ตรงนั้นทำอะไรกันนะ”

แต่ห้ามเข้าไปก้าวนึง เมื่อมีคนเริ่ม ชาวเมืองที่เหลือก็เคลื่อนไหวเร็วขึ้น
กว่าเดิม นึง สอง สาม จำนวนอาวุธเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ

“เฮ้ เอาจริงดิ? แบบนี้นั้นไม่ใช่แล้ว!”

มาร์กรั้งชาวเมืองที่เดินเข้าไปใกล้ทาสทั้งหลายด้วยความบ้าคลั่ง

“ไม่ใช่ว่ากลายเป็นทาสเก็บเกี่ยวแล้วทุกคนจะสูญเสียสติปัญญาไปทั้งหมด
หรือคณะ ก็เห็นๆ กันอยู่ว่าบางคนยังมีสติดี!”

“พวกนี้ขายวิญญาณให้ดยุคไปแล้ว!”

“ไม่ใช่ทั้งหมดสักหน่อย! นายเองก็รู้ไม่ใช่หรือ”

“ยังไงพวกมันก็เหมือนตายไปแล้วไม่ใช่เหรอ! ปล่อยข้า!”

ชาวเมืองผู้หูตามีตบอดเพราะเหรียญปลั๊กมาร์กกระเด็น แล้วชักมีดขึ้นมา

[กลุ่มดาว ‘ผู้ดีใหม่ห้าว’ ตื่นเต้นกับความขัดแย้งที่รุนแรงขึ้น]

[กลุ่มดาว ‘ผู้ดีใหม่ห้าว’ ประกาศว่าจะมอบเงินสามพันเหรียญให้แก่อวตาร
ที่ฆ่า ‘ทาสเก็บเกี่ยว’ ได้มากที่สุด]

สามพันเหรียญ จำนวนเงินที่จะทำให้สามารถติดต่อกับความหุหุหุใน
นิคมอุตสาหกรรมแห่งนี้ซึ่งเหรียญเป็นสิ่งล้ำค่ามากได้ไปอีกพักใหญ่

“กะ...ก็แค่ฆ่าๆ ไปเถอะ พวกเราก็ต้องมีชีวิตอยู่ต่อเหมือนกัน...!”

“ถูกต้อง! ประชาน ก็แค่ฆ่าทิ้งให้หมดแล้วกลับไปกันเถอะครับ!”

สมดุลของเสียงร้องตะโกนเอนเอียงไปทางฝั่งหนึ่งอย่างฉับพลัน จำนวน
ของชาวเมืองที่ชักอาวุธขึ้นมาถือไว้เองก็เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ มาร์กตะโกนโต้ตอบฝูงชน
ที่ตกอยู่ในความละโมภ

“พวกเขาเคยเป็นพลเมือง! ทำแบบนี้พวกนายจะไปต่างอะไรกับพวก
ขุนนาง!”

“หลีกไปเจ้าของร้าน! ถ้าไม่หลีกไปละก็—”

[กลุ่มดาว ‘ผู้ดีใหม่ห้าว’ สนุกกับความขัดแย้งของชาวเมือง]

พอดีกับที่มาร์กล้มจนบันท้ายกระแทกพื้นเพราะโดนชาวเมืองคนหนึ่งผลัก
กระเด็น ข้อความใหม่ก็ดังขึ้น

[กลุ่มดาว ‘ผู้ดีใหม่ห้าว’ ประกาศว่าจะสนับสนุนเงินจำนวนสามร้อยเหรียญ
ต่อหัวให้แก่อวตารที่ลงมือสังหาร ‘พลเมือง’ ด้วยกัน]

ชาวเมืองต่างก็มีสีหน้าตกตะลึงไปชั่วเสี้ยววินาที หลังจากนั้นผู้คนก็หันหน้า
ไปมองกันและกันก็รีบก้าวถอยเว้นระยะห่างออกมาด้วยความร้อนรน

“อีก...”

“อะ...เดียว!”

พอจะรู้แล้วว่าพวกเขาคิดอะไรกันอยู่

「ใช่แล้ว เดิมทีซินริโอก็เป็นแบบนี้」

เมื่อนานมาแล้วพลเมืองของที่นี่ก็เคยดำเนิน ‘ซินริโอแรก’ เช่นกัน ซึ่งมีด
ไล่กัน ฆ่าฟันคนอื่นเพื่อให้ตัวเองมีชีวิตรอด

“อะ...อือ...”

ชาวเมืองที่ถืออาวุธกันคนละมือต่างก็มองหน้ากันด้วยความลังเล

เพียงแค่คำพูดไม่กี่ประโยคของกลุ่มดาวกลับทำให้สายสัมพันธ์ของชาวเมือง
ที่มารวมตัวกันภายใต้นาม ‘ปฏิวัติ’ เบาบางลงไปทีละน้อย

[กลุ่มดาว ‘ผู้ดีใหม่ห้าว’ สนุกกับปฏิกิริยาของเหล่าอวตาร]

เมื่อก่อนผมเองก็อาจจะเหมือน กับชาวเมืองพวกนี้

สุขและทุกข์เพราะเหรียญแต่ไม่ก็เหรียญ ปรับสไตล์ให้เข้ากับเรื่องราวที่
กลุ่มดาวต้องการ ทั้งๆ ที่รู้ว่าเป็นแค่การหลอกตัวเอง แต่ก็ยังยุ่งกับการกล่อม
ตัวเองว่ามันเป็น ‘เรื่องที่ช่วยไม่ได้’

「คิดตกจากรุ่นคิด」

มันเป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้

「ไม่มีเรื่องใดช่วยไม่ได้」

เสียงโครมดังขึ้น พันยุบตัวตามเท้าที่กระเทีบลงไป ผมถีบตัวพุ่งไปตาม
ช่องว่างระหว่างฝูงชน และจัดการคว้าคอเสื้อของชาวเมืองคนที่ผลักรถอย่าง
รุนแรง

“อะ...คือก!”

“ร่างกายนี้ขายได้สามร้อยเหรียญ”

“อีก...อะ...ท่านนักปฏิวัติ?”

“เหรียญมันดีใช้มั้ยล่ะ แต่ไม่คิดหรือไฉนมันเป็นแค่เศษเงินไปหน่อย”

ชาวเมืองคนที่โดนคว้าคอเสื้อเอาไว้พยายามขัดขึ้น แต่ผมเลื่อนมือไปบีบ
หลอดลมของเขาแทนที่จะคลายมือออก เมื่อสีหน้าของชายคนนั้นซีดเขียวและ
ปล่อยอาวุธตกลงบนพื้น ชาวเมืองรอบๆ ก็ส่งเสียงหวีดร้องเบาๆ

พอนัยน์ตาเหลือกขึ้นกว่าครึ่งและเริ่มหายใจไม่ออก ผมก็จัดการเหวี่ยงเขาลงบนพื้นอย่างรุนแรง รู้สึกได้ว่านัยน์ตาทหลายคู่ต่างก็มองมาที่ผมด้วยความหวาดกลัว

“คนละสามร้อยเหรียญ...ถ้าฆ่าคนที่อยู่ที่นี่ทั้งหมดจะได้เหรียญสักเท่าไรกัน”

“อะ...อือ...”

“ถ้าลงมือสังหารทาสเก็บเกี่ยวพวกนั้นด้วยก็จะได้อีกสามพันเหรียญใช้มัธยม ๆ กันแล้วน่าจะสักหนึ่งหมื่นสามพันเหรียญ...ก็จริง เงินตั้งเท่านั้นคงยากที่จะได้เงินเลย”

หนึ่งหมื่นสามพันเหรียญ เงินก้อนใหญ่ที่พลเมืองในที่แห่งนี้ต่างก็ไม่เคยได้สัมผัสมาก่อน

“แต่พวกนายคงไม่รู้ละสิ หนึ่งหมื่นสามพันเหรียญจะเอาไปทำอะไรได้ เงินแค่นั้นก็ได้แค่ซื้อสกลิห่วย ๆ ไม่ก็สกลิ ซื้ออาวุธระดับกลาง ๆ ไม่ก็อันที่หมด”

นัยน์ตาของผู้คนลั่นไหว

พวกเขาไม่เคยใช้ ‘กระเป๋าสินค้าโทแกบี’ เลยสักครั้ง ดังนั้นจึงไม่รู้หรอกว่าเงินจำนวนหนึ่งหมื่นสามพันเหรียญเป็นแค่เศษเงินสำหรับกลุ่มดาวผู้สูงส่งพวกนั้นในโลกใบนี้ เรื่องที่สามารถทำได้ด้วยเงินจำนวนเท่านั้นเป็นเรื่องกระจอกขนาดไหน

ผมหลุบตามองชาวเมืองที่ทรุดอยู่บนพื้น

“แล้วหลังจากนั้นจะทำยังไงต่อล่ะ”

“คะ...ครับ?”

“ฉันถามว่าฆ่าทุกคนให้ตาย รับเงินหนึ่งหมื่นสามพันเหรียญไปแล้วจะทำอะไรต่อ”

สีหน้าของผู้คนค่อย ๆ ถูกย้อมไปด้วยความรู้สึกบางอย่าง ความหวาดกลัว ความตกตะลึง และ...

“อะ...ข้า...”

ชาวเมืองคนนั้นเอนด้วยน้ำเสียงราวกับร่วงตกลงไปในขุมมรก

“ไม่...”

ผมมองชาวเมืองที่เอาแต่พิมพ์อยู่ซ้ำ ๆ ด้วยสีหน้ากระวนกระวายใจ
ความจริงแล้วผมเองก็รู้ว่าคนพวกนี้ลงมือทำเรื่องแบบนี้ลงไปด้วยที่ไม่ได้
มีเป้าหมายอะไรชัดเจนเลยสักอย่าง เผลอ ๆ พวกเขายังไม่เข้าใจด้วยซ้ำว่าจะ
รวบรวมเงินไปเพื่ออะไร

บ๊อบตัวเองให้เล่นไปตามท่วงทำนองที่พวกกลุ่มดาวต้องการเพื่อความอยู่รอด
และต้องรวบรวมเหรียญให้มากกว่าอวตารคนอื่นๆ

ซินารีโอได้สร้างอวตารให้กลายเป็นทาสของเรื่องราว

ท่ามกลางความเงียบอันหนาทึบที่ไม่มีใครกล้าเปิดปาก เพียงไม่นานชาวเมือง
คนนั้นก็ระเบิดเสียงร้องห่มร้องไห้เมื่อตระหนักได้ว่าตัวเองทำอะไรลงไป

“ทะ...ท่านนักปฏิวัติ ข้า...”

ผมเห็นเฉยสายตาของชาวเมืองคนนั้น ก่อนจะกล่าวต่อเสียงเรียบ

“ช่องเปิดแล้ว ต่อไปพวกกลุ่มดาวจะเข้ามาในช่องกันอีกมาก”

নয়ันต์ตาของชาวเมืองทั้งหลายที่มองตรงมายังผมกำลังสั่นไหวและท้อประกาย
ด้วยความรู้สึกอื่น

“อย่าขายเรื่องราวของตัวเองเพื่อเหรียญแค่ไม่กี่เหรียญ ถ้าอยากจะขายจริง ๆ
ก็ควรจะเรียกราคาให้มันสูงหน่อย”

ผมไม่อาจรู้ได้ว่าคำพูดของผมสื่อออกไปถึงพวกชาวเมืองมากแค่ไหน
เพราะผมก็ไม่ใช่ว่าพวกพูดจาสวยหรูอะไร แต่ถึงอย่างนั้นก็เป็นเรื่องราวที่ผม
สามารถถ่ายทอดออกไปได้

ผู้คนกตริมฝีปากแน่นด้วยใบหน้าเศร้าหมอง เพียงไม่นานก็เริ่มเก็บอาวุธ
ในมือทีละคนสองคนราวกับตั้งใจแน่วแน่แล้ว ไม่มีใครเปิดปากพูดอะไร แต่
สำหรับผมแล้วภาพภาพนั้นถือเป็นคำตอบ

ทว่าไม่ใช่ทุกคนที่เห็นด้วยกับคำพูดของผม

[กลุ่มดาว ‘ผู้ดีใหม่ห้าว’ จ้องคุณเขม็ง]

[กลุ่มดาว ‘ผู้ดีใหม่ห้าว’ ปลดปล่อยโทสะรุนแรงใส่คุณ]

[กลุ่มดาว ‘ผู้ดีใหม่ห้าว’ เรียกร้องให้เปิด ซินารีโอล่ารางวัล!]

ซินารีโอล่ารางวัล ใช่ ยังมีมันอยู่นี่นะ เพียงแค่กลุ่มดาวเรียกร้องก็สามารถ
เปิดขึ้นได้ ไ้ซินารีโอบัดชบนั่น

“...ท่านนักปฎิวัติ?”

ชาวเมืองต่างก็ตกใจหันมามองผมด้วยสีหน้าหวาดกลัว

ถ้า ‘ซินาริโอล่ารางวัล’ เกิดขึ้นตอนนี้ละก็ มันก็เห็นกันได้อย่างชัดเจน อยู่แล้วว่าเป้าหมายจะเป็นใคร ตอนนั้นเองปัญที่นั้งอยู่บนหัวของผมก็ลอยตัวขึ้น กลางอากาศ

[บ้า]

ถ้าเป็นโทแกบีตคนอื่นคงยอมให้เกิด ‘ซินาริโอล่ารางวัล’ ด้วยความยินดี แต่ บิยูไม่มีทางเลือกแบบนั้นอยู่แล้ว บิยูพองตัวราวกับต้องการปฏิเสธข้อเรียกร้อง นั้น

[...บ๊ะ?]

แต่กลับเกิดกระแสไฟฟ้าแล่นวาบขึ้นเหนือร่างเล็กของบิยู

[บ๊ะ บ้า บ้าาา...!]

ผมตระหนักในทันทีว่ามันเกิดเรื่องอะไรขึ้น

[กลุ่มดาว ‘ผู้ดีใหม่หัวงู’ เรียกร้องให้เปิด ‘ซินาริโอล่ารางวัล’!]

[กลุ่มดาว ‘ผู้ดีใหม่หัวงู’ เรียกร้องให้เปิด ‘ซินาริโอล่ารางวัล’!]

ตอนนี้บิยูกำลังต่อสู้กับสัญชาตญาณของตัวเองอยู่

「ต่างจากความเข้าใจแบบผิดๆ ที่จริงแล้วเหล่าโทแกบีไม่ได้ตั้งใจจะชักนำให้เกิดซินาริโอรุนแรง」

สัญชาตญาณที่อยากจะตอบรับข้อเรียกร้องของกลุ่มดาวผู้ติดตามช่อง

「ยังเป็นนักเล่าเรื่องตั้งแต่เกิด สัญชาตญาณจะยิ่งรุนแรง สัญชาตญาณ ที่อยากจะสร้างซินาริโอที่ผู้คนมากมายต้องการ เหล่าโทแกบีต่างก็ใช้ชีวิตด้วย สัญชาตญาณพวกนั้น」

บิยูยังเป็นแค่โทแกบีเด็กน้อย ดังนั้นจึงยิ่งยากที่จะเอาชนะสัญชาตญาณ พวกนั้น ผมยื่นมือออกไปคว้าบิยูเอาไว้อย่างอ่อนโยน

“ไม่เป็นไร”

ฟรีบบบบ!

“เพราะผู้ติดตามช่องนี้ไม่ได้มีแค่ ‘คนเดียว’”

[กลุ่มดาว ‘ราชาปีศาจแห่งการช่วยให้รอด’ ไม่เห็นด้วยกับการเปิด ‘ซินาริโอ

ล่ำรางวัล]

กระแสไฟฟ้าที่เล่นวาบอยู่กลางอากาศแตกกระเจิงทันทีที่สัมผัสกับปลาย
นิ้วของผม

[การเรียกร้องให้เปิด ซีเนริโอล่ำรางวัล ฤกษ์ปฏิเสธ]

[กลุ่มดาว ‘ผู้ดีใหม่ห้าว’ ตกตะลึง]

ผมเงยหน้าขึ้นมองอากาศว่างเปล่าตรงหน้า

“ไอ้ห้าว ที่นี้ไม่มี ‘เรื่องราว’ ที่นายต้องการ”

ผมกล่าวด้วยน้ำเสียงเฉยเมยพลางจ้องไปยังกลุ่มดาวที่ส่องแสงสลัวอยู่เหนือ
ท้องฟ้ายามราตรีอันมืดมิด

“ฉันกำลังยุ่งอยู่ เพราะจะนั่นไสหัวไปซะ”

ทดลองอ่าน

นักปฐวิศตตวจริ (I)

ตอนนั้นผมเองก็คิดอยู่เหมือนกันว่าทำอะไรเวอร์เกินไปหน่อยหรือเปล่า ผมอาจจะเคยทำเรื่องคล้ายคลึงกันมาบ้าง แต่ไม่เคยปลุกปั่นผู้คนในระดับนี้มาก่อน

บางทีคงเป็นเพราะคุ้นชินกับการต้องเล่นละครสร้างความสดชื่นให้พวกกลุ่มดาวมากเกินไปก็ได้ ช่างเป็นบทบาทที่น่าขัน ผมไม่ใช่ผู้จูงสายอกสักหน่อย และที่นี้ก็ไม่มียุทธศาสตร์ที่จะมอบเหรียญให้ด้วย

“เมื่อก็ได้ยินมัย ราชาปีศาจแห่งการช่วยให้รอด!”

จางฮายองกระโดดไปมาพร้อมกับพูดพล่ามอยู่ข้างๆ

“กลุ่มดาวที่เคยอยู่ที่โลกมนุษย์มาช่องของพวกเราแล้ว!”

ผมกำลังจะบอกออกไปว่าผมนี่แหละคือ ‘ราชาปีศาจแห่งการช่วยให้รอด’ คนนั้น แต่แล้วจู่ๆ ก็ดันนึกถึงความทรงจำหนึ่งขึ้นมาได้

- อ้า มีแฟนหรือยังเนี่ย

...คงบอกไม่ได้แล้วละ

ผมเงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าที่ส่องประกายสว่างไสวตั้งแต่เมื่อครู่นี้แล้ว

[กลุ่มดาว ‘ผู้ดีใหม่ห้าว’ กระโดดไปมา]

ดูท่ามันจะไม่โอ แต่ต่อให้เดือดพล่านยังไง กลุ่มดาวระดับล่างอย่าง ‘ผู้ดีใหม่ห้าว’ ก็ไม่ได้มีความเป็นไปได้มากพอที่จะแบกรับเรื่องพวกนี้ แม้ว่ามันจะกล้ำเสนอหน้ามาโลกปีศาจก็เถอะ

[กลุ่มดาว ‘ผู้ดีใหม่ห้าว’ โหมเหือดเหี่ยวไปกับอีแคววตาร กล้าดียังไงมาดูหมิ่น
ตน!]

จะว่าไปในนิยายใครเป็นคนฆ่าเจ้านั้นะ เหมือนว่าจะไม่ใช่ยูงฮยอก...

[กลุ่มดาว ‘ผู้ดีใหม่ห้าว’ กราดเกรี้ยวกับการที่กลุ่มดาวซึ่งตนไม่เคยได้ยื่น
ได้พบเห็นกล้าคัดค้านความตั้งใจของตน!]

[กลุ่มดาว ‘ผู้ดีใหม่ห้าว’ หันรีหันขวางมองหา ‘ราชาปีศาจแห่งการช่วยให้
รอด’]

แย่ไปกว่านั้นคือมันไม่สังเกตเห็นด้วยซ้ำว่าผมกับ ‘ราชาปีศาจแห่งการช่วยให้
รอด’ เป็นคนเดียวกัน อย่างไรก็ตาม แค่มั่นสนใจ ‘ราชาปีศาจแห่งการช่วยให้
รอด’ ก็ถือว่าผมบรรลุเป้าหมายไปกว่าครึ่งแล้ว

「คิดตกจากรุ่นคิด ได้เวลาเรียกพวกกลุ่มดาวเข้ามารวมกันในช่องแล้ว
ต้องทำแบบนั้นจึงจะมีอำนาจเหนือกว่าคนอื่นใน ‘ศึกเลือกราชาปีศาจ’ ที่เกิดขึ้น
ต่อจาก ‘ซินริโอนักปฏิวัติ’ 』

การที่ผมตั้งใจเปิดเผยนิยามก็เพราะจำเป็นต้องหาคนไปปล่อยข่าวลือ
เกี่ยวกับช่อง แต่ลุ่มสับสนหัวเรียกกลุ่มดาวเข้ามาแบบลุ่มมันอันตรายเกินไป หาก
พวกกลุ่มดาวที่แข็งแกร่งมากพากันแห่เข้ามาตั้งแต่ต้น บิยูก็คงจะเหนื่อย และ
ผมเองก็วย่งยุกใจไปอีก

แต่แล้ว ‘ผู้ดีใหม่ห้าว’ ก็โผล่เข้ามาในช่องได้จังหวะเหมาะพอดี

[กลุ่มดาว ‘ผู้ดีใหม่ห้าว’ เริ่มถามข่าวเกี่ยวกับ ‘ราชาปีศาจแห่งการช่วยให้
รอด’ กับเหล่ากลุ่มดาวในละแวกใกล้เคียง]

[กลุ่มดาว ‘ผู้ดีใหม่ห้าว’ ได้ฟังข่าวลือเกี่ยวกับ ‘ราชาปีศาจแห่งการช่วยให้
รอด’ แล้วก็สะดุ้งตกใจ]

ในบรรดากลุ่มดาวระดับผู้ยิ่งใหญ่จากโลกอื่น เจ้านี้ก็เป็นแค่กลุ่มดาวระดับ
ล่าง แถมยังกระเจอกมาก

[กลุ่มดาว ‘ผู้ดีใหม่ห้าว’ ยืนกรานว่าตนได้เจอกับ ‘ราชาปีศาจแห่งการช่วยให้
รอด’]

[กลุ่มดาว ‘ผู้ดีใหม่ห้าว’ รู้สึกคับแค้นใจกับคำวิพากษ์วิจารณ์ของเหล่า
กลุ่มดาวที่ถาโถมเข้าใส่]

[กลุ่มดาว ‘ผู้ดีใหม่ห้าว’ ยืนกรานว่าตนได้เจอกับ ‘ราชาปีศาจแห่งการช่วยให้รอด’ จริงๆ!]

พวกกลุ่มดาวระดับเรื่องเล่าผู้แสนเยอหยังจึงไม่เชื่อคำพูดของมัน กลุ่มดาวที่มันพอจะมีสายสัมพันธ์ด้วยก็มีแค่พวกกลุ่มดาวระดับล่างด้วยกันเท่านั้น อีกนัยหนึ่งย่อมหมายความว่า ‘ผู้ดีใหม่ห้าว’ เหมาะสมมากกับการเรียกกลุ่มดาวระดับล่างให้มารวมตัวกัน

[กลุ่มดาว ‘ผู้ดีใหม่ห้าว’ เรียกชาวแก๊งมารวมตัวกัน]

เป็นไปอย่างที่ผมคาดการณ์ไว้ไม่มีผิด

[เหล่ากลุ่มดาวกลุ่มใหม่เข้าสู่ช่อง #BI-90594]

น่าเสียดาย หากในช่องมีกลุ่มดาวอย่าง ‘จอมวางแผนลับ’ อยู่ด้วย คงจะมีข้อความอย่างชื่นชมแผนการของคุณอะไรทำนองนั้นถูกส่งมาแล้ว

[เหล่ากลุ่มดาวผู้เข้ามาใหม่เปิดเผยนิยามของตน]

[กลุ่มดาว ‘หนูกินเล็บ’¹ มองหาเล็บของเหล่าอวตารที่ร่วงอยู่บนพื้น]

[กลุ่มดาว ‘สุนัขผู้โยนร่างตัวเองลงกองเพลิง’² รู้สึกสนอกสนใจเหล่าอวตารในช่อง]

ดูจากการที่นิยามเป็นลัทธิกันหมด แสดงว่าคงจะเป็นเพื่อนที่เจ้านี่เรียกมา ‘หนูกินเล็บ’ กับ ‘สุนัขผู้โยนร่างตัวเองลงกองเพลิง’ นั้นแหละ...ไม่ต้องอ้างอิง ‘สามวิธีรอด’ ใครๆ ก็คงจะรู้ว่านิยามพวกนี้หมายถึงใคร เจ้าพวกนี้กลายเป็นกลุ่มดาวกับเขาได้ด้วยสินะ

[กลุ่มดาว ‘ผู้ดีใหม่ห้าว’ เตือน ‘ราชาปีศาจแห่งการช่วยให้รอด’]

[กลุ่มดาว ‘ผู้ดีใหม่ห้าว’ ประกาศว่าช่องดังกล่าวได้ถูกเนบิวลาสิบสองนักษัตริย์ยึดครองแล้ว]

...โฮ?

¹ จากนิทานพื้นบ้านเกาหลีเรื่อง *Nail-Eating Rat* (손톱 먹는 쥐) เกี่ยวกับหนูที่แอบมากินเล็บของเจ้าของบ้าน แล้วกลายร่างเป็นมนุษย์หน้าตาเหมือนเจ้าของบ้าน ก่อนจะแย่งเอาตัวตนไป

² จากนิทานพื้นบ้านเกาหลีเรื่อง *Golden Dog Tale* (황금 개 이야기) เกี่ยวกับชายคนหนึ่งที่ผล็อยหลับไประหว่างทางกลับบ้าน ทันใดนั้นก็เกิดไฟป่าขึ้น สุนัขของเขารีบมาปลุก แต่ชายคนนั้นก็ไม่ตื่น สุนัขจึงวิ่งลงไปในแม่น้ำให้ตัวเปียกแล้วมาช่วยดับไฟ

ถ้าหมายถึงสิบสองนักษัตร ผมว่าผมเคยเห็นผ่านๆ ในสามวิธีรอด ถึงจะอ้างชื่อของเนบิวลา แต่ไม่ได้สามัคคีอะไรกันเลยสักนิด แถมสมาชิกส่วนใหญ่ก็มีแต่พวกกลุ่มดาวระดับล่าง ดังนั้นต่อให้พวกเขาคิดว่าตัวเองเป็นปรปักษ์ก็คงไม่มีปัญหาอะไร

「คิมตงจากรุ่นคิด เอาเป็นว่าจำนวนผู้ติดตามช่องเพิ่มขึ้นแล้ว ต่อไปก็ต้องจัดประเภทให้ดี」

หากช่องใหญ่ขึ้นปلاميกรุาจี³ ที่จะกวนน้ำให้ขุ่นก็จะเพิ่มตามไปด้วย ผมในตอนนี้อยู่ระดับชั้นได้อย่างอิสระ ดังนั้นจำเป็นต้องหา กลุ่มดาวที่จะมารับหน้าที่จัดการควบคุมคุณภาพน้ำของช่องแทนผม

กลุ่มดาวที่ว่าจะต้องมีอำนาจน่าเกรงขาม แต่ก็ประพฤติตัวเหมาะสม และเป็นกลุ่มดาวที่สามารถจัดการบดขยี้พวกนั้นได้...จะไปหากกลุ่มดาวแบบนั้นมาจากไหนดีล่ะ

ความจริงผมรู้คำตอบอยู่แล้ว

“จางฮายอง ทำอะไรอยู่”

จางฮายองที่เอาแต่พิมพ์อะไรอย่างขยันขันแข็งกลางอากาศสะดุ้งโหยง หันขวับมามองผม

[กำแพงนิรนาม สะดุ้งโหยง]

เจ้าพวกนี้ กระทั่งนิสัยยังเริ่มจะเหมือนกันขึ้นเรื่อยๆ แล้ว ผมหรีต่าจ้องหน้าเขา

“ถ้านายกกล้าเล่าเรื่อง ‘ราชาปีศาจแห่งการช่วยให้รอด’ ให้กลุ่มดาวกลุ่มอื่นๆ ฟัง นายตายแน่”

“ก็แค่อดนินทาตนเองว่าได้ยินข้อความ...”

“ทำแบบนั้นนายจะโดนสวรรค์ลงทัณฑ์ ‘ราชาปีศาจแห่งการช่วยให้รอด’ เป็นคนที่น่ากลัวสุดๆ”

ไม่รู้ว่่าตีความหมายคำพูดของผมไปในทางไหนกันแน่ จางฮายองถึงได้สะดุ้ง

³ ปلاميกรุาจี (Plamigraji) ปลาน้ำจืดชนิดหนึ่ง คล้ายกับปลาไหลหรือปลาอุกของไทย ลำตัวยาวเรียวสีดำ มีขนาดเล็ก ตัวสั้นมาก และมีหนวดยาว

เงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้า หมอนึกคงจะคิดว่าบางที ‘ราชาปีศาจแห่งการช่วยเหลือให้รอด’ อาจจะกำลังมองลงมาจากที่ไหนสักแห่งอยู่ก็ได้

โล่งอกทีในช่องของบิ๊ญไม่ได้มีการเคลื่อนไหวอะไรอื่น จางฮายยังคงยังไม่ได้พาลามอะไรออกไป เขาเหลือบมองผมก่อนจะเอ่ยถาม

“นายรู้เรื่องเกี่ยวกับ ‘ราชาปีศาจแห่งการช่วยเหลือให้รอด’ ดีเหรอ”

“ก็รู้นิดหน่อย”

“สนิทกัน?”

“ต้องบอกว่าสนิทหรือไม่สนิทดีละเนี่ย...”

“ก็น่าจะสนิทในระดับที่หากนายทำอะไรไม่คิด ฉันจะแอบเอาไปฟ้อง”

“...จะฟ้องเหรอ”

“ดูพฤติกรรมนายก่อน”

ไหนๆ ก็พูดออกไปแล้ว ดีเหมือนกัน ยังไงซะตั้งแต่นั้นเป็นต้นไปผมก็ต้องใช้พลังของหมอนืออยู่แล้ว

[กลุ่มดาว ‘ผู้ดีใหม่หัวงู’ มองหาที่ระบายโทสะ]

[กลุ่มดาว ‘หนูกินเล็บ’ รู้สึกสนใจในตัวคุณ]

ข้อความทางอ้อมดังขึ้นอย่างต่อเนื่องกลางอากาศ ดยุกเซสวิตซ์ไม่ได้ยินข้อความแบบนี้มานานมากแล้ว จึงขมวดคิ้วแน่นิ่งฟังข้อความเหล่านั้น ก่อนจะเปิดปากพูด

“ถึงยามรัตติกาลเมื่อไหร่ เรียกกรรมพลงุนนางทั้งหมด”

“ขอรับ? แต่...ชะ...เข้าใจแล้วขอรับ!”

หลังจากเจ้าหน้าที่รีบวิ่งออกไปนอกห้องทำงานเพราะหวาดกลัวสีหน้าของดยุก ดยุกเซสวิตซ์ก็หยิบเอามวนยาสูบเส้นใหม่ขึ้นมาคาบไว้ในปาก

“...ช่องเปิดขึ้นอย่างกะทันหัน”

ไม่รู้ว่าเป็นฝีมือของโทแกบิตันไหน แต่จะปล่อยโอกาสนี้ไปเฉยๆ ไม่ได้ไม่ว่าช่องนั้นจะเปิดขึ้นเพื่อจุดประสงค์อะไรก็ตาม ขอแค่ตั้งสถานการณ์นั้นมาใช้ เขาก็จะได้เปรียบที่สุดในศึกเลือกราชาปีศาจของ ‘โลกปีศาจที่ 73’ เนื่องจากพวกดยุกคนอื่นๆ ยังไม่มีช่องให้ออกอากาศระหว่างดวงดาวเพราะยังต่อร่องใต้โต๊ะ

อย่างลับๆไม่เสร็จ

[กลุ่มดาว หนูกินเลีบ' สงสัยว่าคุณแข็งแรงแรงขนาดไหน]

รู้สึกตึงใจไอนิยามพวกงูพวกหนุอะไรนั่นอยู่บ้าง แต่อย่างไรก็ถือว่าเป็นกลุ่มดาวอยู่ดี แม้จะไม่รู้รายละเอียดว่าเกิดอะไรขึ้นก็เถอะ แต่สถานการณ์นี้กล่าวได้ว่าเป็นโอกาสทองเพื่อให้เขาได้ขึ้นเป็น ราชาปีศาจ' ซัดๆ

มาร์ควิสออมโบรสซึ่งเฝ้ามองอยู่เงียบๆเอ่ยถามขึ้น

“คิดจะสู้กับ ‘นักปฎิวัติ’ ทั้งๆที่ ‘โรงงาน’ ยังใช้งานไม่ได้หรือขอรับ”

“...”

“ถ้าเพชรฆาตที่เหลือตายกันหมด นักปฎิวัติจะได้รับพลังที่จะสังหารท่านนะขอรับ”

นักเผด็จการที่สูญเสียผู้ติดตามทั้งหมดไปจะกลายเป็นผู้ร่อการประหารในการปฎิวัติ นั่นคือองค์ประกอบที่ถูกกำหนดเอาไว้ใน ‘ซินารีโอนักปฎิวัติ’ นี้ แต่ดยุกเซสวิตซ์ไม่แม้แต่จะกะพริบตา

“แน่นอนว่าคงจะเป็นเช่นนั้น ถ้าหากคนที่ปรากฏตัวขึ้นเป็น ‘นักปฎิวัติ’ ตัวจริง”

“หมายความว่ายังไง...”

“เรื่องนั้นช่างเถอะ เจ้าตัดสินใจได้หรือยังว่าจะอยู่ฝ่ายใด”

“ขอรับ?”

ออมโบรสกะพริบตาปริบๆ ด้วยความตกใจ

“ข้าเป็นมาร์ควิสของกิลโลบาร์ธ...”

ออมโบรสมองดยุกเซสวิตซ์ที่เอาแต่ยกยืมแล้วก็ตระหนักถึงความหมายที่แท้จริงของคำว่า ‘ฝ่าย’ ที่ว่านั้น

“เลือกได้แล้ว?”

เหงื่อเย็นเยียบไหลอาบท่วมแผ่นหลังของอมโบรส ความขัดแย้งเล็กๆ พาดผ่านเข้ามาในหัวสมอง ในสงครามนี้ดยุกที่ได้รับ ‘ช่อง’ ก่อนผู้ใดจะได้เปรียบเป็นอย่างมากในศึกเลือกราชาปีศาจ กลุ่มดาวมากมายจะพากันหลังไหลเข้ามาในช่องนี้ อีกอย่าง เซสวิตซ์ก็ครอบครองเรื่องเล่าที่ทรงพลังที่สุดในโลกปีศาจที่ 73 อยู่ด้วย...

ความลั้งเลของออมโบรสกินเวลาไม่นาน

“ถวายบังคมราชาปีศาจองค์ใหม่แห่งโลกปีศาจพะยะค่ะ”

ช่วงเป็นการตัดสินใจที่สมกับเป็น ‘เฝ้าพันธุ์ปีศาจ’ ยิ่งนัก ดยุกเซลวิตซ์ พยักหน้ามองอมโบรสที่คุกเข่าลงบนพื้นอย่างช้าๆ

หลังจากฝากให้ไอเลนกับมาร์กจัดการเรื่องทาสเก็บเกี่ยว ผมก็สั่งให้ปิยุสร้างคลื่น แทรกการออกอากาศของช่องไปสักพัก เพื่อจะได้เตรียมรับมือเพื่อมีปัญหอะไร เกิดขึ้นทีหลัง เพราะเรื่องที่จะคุยกันตั้งแต่นี้เป็นต้นไปไม่ควรจะให้พวกเพื่อนสัตว์ทั้งหลายนั้นได้ยิน

“จางฮายอง ตอนนี้นายคุยอยู่กับใคร”

จางฮายองเหลือบมองผมก่อนจะเอ่ยตอบ

“สามมั้ง”

“หนึ่งคงเป็นมังกรหมีฟ ที่เหลืออีกสองเป็นใคร”

“อืม...ที่จริงแล้วน่าจะประมาณห้านะ”

“ห้าคน?”

“พูดให้ถูกคือประมาณเก้า...”

“...เก้าคน?”

“ถ้ารวมพวกที่ตอบชานิดหน่อยก็น่าจะลึกลับห้าได้ละมั้ง...”

กำแพงนิรนาม มีฟังก์ชันพิเศษอยู่หลายอย่าง และหนึ่งในนั้นก็คือห้องเซต เปิดหนึ่งต่อหนึ่งที่จางฮายองใช้เซตมาตั้งแต่ก่อนหน้า

ความสามารถอันยิ่งใหญ่ที่จะส่งข้อความหาใครก็ได้ขอแค่อีกฝ่ายครอบครองนิยามในซินารีโอของ ‘สตาร์สตรีม’ แต่ต่อให้มีความสามารถแบบนั้นก็ไม่ใช่ว่าทุกคนจะทำได้เหมือนจางฮายอง

“ระยะเวลาสั้นๆ แค่นั้นคุยไปลึบห้าคนเลย?”

“อืม ก็ไม่ได้ยากอะไรนี่นา”

ช่วงเวลาแค่สั้นๆ กลับมีกลุ่มดาวและผู้ข้ามผ่านตนคุยกับหมอนี่ถึงลึบห้าคน โอ้พวกเยอหยิ่งในศักดิ์ศรีพวกนั้น...สำหรับผมแค่คุยกับคนเดียวยังยากเลย ช่วงเป็นคนที่มีความสามารถในการทำอะไรหลายอย่างพร้อมกันจริงๆ

ผมสงสัยว่าทำได้ยังไง แต่ไม่ว่าอย่างไรนี่ก็เป็นความสามารถที่แท้จริงของจางฮายอง เพราะมีความสามารถนี้ จางฮายองในอนาคตข้างหน้าถึงรวบรวมกองกำลังที่แข็งแกร่งของเหล่าผู้ข้ามผ่านตนมาได้ด้วยกันได้

จางฮายองมองสำรวจใบหน้าของผมก่อนจะเอ่ยถามขึ้น
“ว่าแต่ทำไมเธอ”

การเลือกครั้งนี้สำคัญมาก ถ้าหากผมตัดสินใจผิด ชองที่คว่ำมาได้ ยากลำบากอาจจะพังไปในหริบตาเลยก็เป็นได้

ผมครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะเปิดปากพูดขึ้นช้าๆ

“อยากให้ช่วยเรียกใครบางคนมาน้อยนะ”

“อ้อ? ใครล่ะ”

แต่ครั้นจะต้องพูดออกไปจริง ๆ ผมกลับยิ่งลังเลกว่าเดิม ช่วงเวลานั้นผมไม่มั่นใจเลยว่าการเลือกครั้งนี้ของผมจะถูกต้องหรือเปล่า

「คิดจากครุ่นคิด กลุ่มดาวที่ฉันจะเรียกมาเป็นพวกที่พลังของฉันในตอนนี้อาจควบคุมได้」

กว่าจะมาถึงจุดนี้มันช่างยากลำบากมากจริงๆ

ซินารีโอบัดชอบอย่างไรก็เป็นซินารีโอ ความจริงแล้วสิ่งที่ผมอยากมากที่สุดคือพวกกลุ่มดาว พวกกลุ่มดาวที่เปิด ‘ซินารีโอสถารวาล’ ได้อย่างง่ายดายนะ ไม่เท่าไรหรอก แต่พอลองคิดดูแล้วการที่ผมต้องมาโลกปีศาจในตอนนี้นี่ก็เป็นเพราะ [โซคเซตา] ที่พวกมันทำนายให้ผมด้วยไม้ไซหรือไม้ นึกถึงเรื่องตอนนั้นขึ้นมาที่ไรผมก็ไม่โหจนตัวสั่นและพานทำเอานอนไม่หลับ

หลังจากพยายามอย่างหนักหน่วง สุดท้ายผมก็มาถึงเวทีใหม่อันไกลโพ้นแห่งนี้แล้วสร้างช่องใหม่ขึ้นมาได้สำเร็จ แล้วทำไมตอนนี้ผมถึงได้คิดที่จะเรียกหนึ่งในพวกมันมาที่นี่ล่ะ...

“...ทำไมเจ็บไป”

โลกใบนี้ยังมีกลุ่มดาวที่ด้อยอยู่อย่างเนืองนอน

กลุ่มดาวทั้งหลายที่ผมได้เห็นและได้อ่านผ่าน ‘สามวิธีรอด’ กลุ่มดาวที่ผมต้องประเมินพวกเขาใหม่หลังจาก ‘สามวิธีรอด’ ได้กลายเป็นเรื่องจริง แต่ไม่ว่าผมจะมองพวกเขาแบบไหน สันดานที่แท้จริงก็ยังคงเป็น ‘กลุ่มดาว’ ไม่เปลี่ยนแปลง

จางฮายองดูจะเป็นกังวล ไม่รู้ว่าเขาเห็นสีหน้าอะไรจากใบหน้าผม

“ฉันทำอะไรผิดไปหรือเปล่า”

“ไม่ ไม่ใช่แบบนั้น”

“ฉันกังวลอะไรอยู่หรือเปล่า”

ผมส่ายหน้าเบาๆ เพราะมันน่าอึดอัดและกระอักกระอ่วนเกินกว่าจะพูดออกไป แต่จางฮายองกลับมองสบตาผมแล้วเอ่ยขึ้น

“ฉันชอบฟังนะ”

คำพูดที่คุ้นเคยเหลือเกินนั้นทำให้ผมหลุดยิ้มออกมา ผมมองสำรวจใบหน้าของจางฮายองอย่างพิจารณาใหม่อีกครั้ง ผิวขาวเนียน จมูกโด่ง คิ้วโค้งสวย นัยน์ตากะจ่างใส...

ความรู้สึกผิดตกตะกอนอยู่ในหัวใจ

- เป็นคนที่ชอบเรื่องราวก็ดีนะครับ

- ยูจองฮยอกเป็นคนที่เทพมาก ฉันเด็กคนนี้ก็ให้เป็นคนที่เคยลิ้มรสชาติขมขื่นของความเป็นจริงประมาณหนึ่ง...

- ยูจองฮยอกเป็นพวกไม่ฟังใครเท่าไร ถ้าเด็กคนนี้เป็นคนที่ชอบฟังเรื่องของคนอื่นละ ดีมั๊ยครับ

ผลลัพธ์ของคอมเมนต์ทั้งหมดที่ผมพิมพ์ออกไปได้ปรากฏอยู่ตรงหน้าผมแล้ว ผู้ที่ถือกำเนิดขึ้นพร้อมกับนัยน์ตาที่สามารถมองเห็นดวงดาวในโลกกว้าง และหูที่รับฟังเรื่องราวของพวกเขา

อาจจะเป็นเพราะความรู้สึกผิด ผมถึงได้เปลือยพูดประโยคแรกออกไปโดยไม่รู้ตัว

“มีพวกคนที่ฉันเคยคิดว่าเป็นคนชั่วอยู่”

“คน?”

“พวกนั้นเป็นคนเลว ไม่กล้าแก่งแย่งคนอื่นก็ชอบนินทาชาวบ้าน แยกไปกว่านั้นคือบางคนกระทำเรื่องที่เลวทรามมากจริงๆ”

จางฮายองนิ่งฟังผมเล่าอยู่เงียบๆ ก่อนจะถาม

“ฟังจากที่พูดมา ดูเหมือนว่านายจะเกลียดพวกนั้นมากพอควร?”

“...ฉันเคยคิดว่าฉัน แต่ตอนนี้ไม่แน่ใจ”

บางทีนั่นอาจจะเป็นความรู้สึกที่แท้จริงของพวกก็ได้

“บางคนคิดว่าที่ฉันคิด บางคนก็ทำตัวต่างไปจากที่ฉันรู้มา”

บทบรรยายของ ‘สามวิธียอด’ จำนวนนับไม่ถ้วนที่ผมเคยอ่านตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาวบบขึ้นในหัวอย่างไม่ตั้งใจ

“แบบไหนถึงจะเป็นตัวตนที่แท้จริงของพวกเขา ผังไหนคือความจริง ผังไหนคือเรื่องหลอกลวง กลายเป็นว่าฉันไม่อาจรู้ได้เลย”

แม้ว่าผมจะดูสับสนและพูดออกไปอย่างไม่แน่ใจ แต่จางฮายองก็ยังรับฟังผ่านไปได้สักระยะ จางฮายองที่ครุ่นคิดอะไรบางอย่างก็ถามผมขึ้นมา

“ฉันไม่ค่อยเข้าใจว่านายกังวลเรื่องอะไรกันแน่ แต่...เพราะอย่างนั้นนายถึงได้อยากจรรู้จักคนพวกนั้นให้มากกว่านี้ใช่ไหมล่ะ”

“หืม?”

“คนที่ดูเหมือนจะร้ายบางทีอาจจะเป็นคนดี นายกำลังคาดหวังอะไรแบบนั้นอยู่ไม่ใช่หรือ?”

ที่ผมเล่าไปนั้นฟังดูโรแมนติกแบบนั้นหรือเนี่ย ผมยิ้มขมขึ้นพร้อมกับยกมือขึ้นวางบนหน้าผาก บางทีที่จางฮายองพูดมาอาจจะถูกต้องก็ได้ ดูรวบรัดไปหน่อย แต่นั่นเป็นคำที่ใช้บรรยายความกังวลของผมได้อย่างแม่นยำ

จางฮายองพยักหน้าพลางเอ่ยต่อไป

“เวลาแบบนี้ก็ต้องลองคุยกันนั่นแหละ ลองคุยกับพวกเขาดูสิ ถ้าคุยกันแล้วอาจจะรู้ก็ได้ว่าเป็นคนดีหรือไม่ดี”

“ต่อให้คุยไปก็ไม่มีประโยชน์หรอก”

“ทำไม?”

ต่อหน้าจางฮายองผู้ใส่เสื้อบริสุทธิ์เหมือนเด็ก ผมลังเลอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะหลุดพูดอะไรแปลกๆ ออกไป

“ก็แค่...เพราะฉันคิดว่ามีกำแพงใหญ่ขวางกั้นทุกคนเอาไว้”

ผมตกใจกับตัวเอง แต่ถึงอย่างไรก็เป็นสายน้ำที่ไหลออกไปแล้ว ไม่อาจย้อนคืนกลับมาได้ กำแพงใหญ่นั้นหรือ นั่นเป็นอะไรที่คิดตกใจในวัยสิบห้าปี ผู้อ่าน ‘สามวิธียอด’ อย่างขยันขันแข็งจะพูด ทว่าสิ่งที่ผมมองข้ามไปคือ...

“กำแพง?”

เด็กหนุ่มที่กำลังรับฟังเรื่องของผมนั้นมีใบหน้าของคนอายุสิบห้าปี

“ฟังดูน่าสนใจดีนี่ เล่าต่อสิ”

ผมถอนหายใจเอือกใหญ่ ตัดสินใจว่าจะลองทำตัวเป็นมังกรทมิฬอายุสิบห้า
ดูบ้าง

“ฉันกับนายอาจจะกำลังคุยกันอยู่แบบนี้ก็จริง...แต่นายเองก็รู้ไม่ใช่เหรอ
เรื่องราวที่สามารถแบ่งปันกันได้มันเป็นเพียงแค่ส่วนน้อย”

อันที่จริงผมพูดออกไปแบบนี้เพราะไม่อยากพูดเรื่องเกี่ยวกับกลุ่มดาว
ไปมากกว่านี้แล้ว แต่ก็ไม่ใช่การพูดออกไปแบบส่งๆ เช่นกัน

[กำแพงที่สี่ ฝ้ามองคุณ]

“คิดมากจากรุ่นคิด ไม่ว่าจะเป็นเรื่องจริงหรือนิยาย ทุกคนอาจจะเป็น
เหมือนกันหมดก็ได้”

“สิ่งที่เขาไม่อาจเข้าใจได้อยู่ดีแม้จะอ่านมานานถึงเพียงนั้น”

“บางทีอาจจะไม่มีวันเข้าใจได้ตลอดกาล”

รู้สึกราวกับทัศนียภาพรอบกายเริ่มห่างออกไปทีละนิด ภาพของเหล่าอวตาร
ที่กำลังพูดคุยกัน ข้อความทางอ้อมไม่สลักสำคัญที่บินว่อนกลางอากาศ ผมเกิด
ภาพหลอนขึ้นชั่วขณะ รู้สึกราวกับทุกสิ่งรอบด้านบิดเบี้ยวก่อนแปรเปลี่ยนเป็น
ตัวอักษร หรือนี่จะเป็นภาพที่ [กำแพงที่สี่] ให้ผมดูกันนะ

ตัวอักษรจำนวนนับไม่ถ้วนไหลผ่าน ถ้อยคำทั้งหลายกระทบเข้ากับกำแพง
จนสูญเสียพลังและกลิ้งตกลงบนพื้น ถ้อยคำมากมายที่ไม่อาจกลายเป็นเรื่องเล่า
ตอนนั้นเองผมถึงตระหนักได้ว่าริมฝีปากเล็กตรงหน้ากำลังพูดอะไรบางอย่างอย่าง
แข็งขัน

“...ถ้าไม่มีของอย่างกำแพงอยู่ด้วย มนุษย์เราก็คงไม่อาจทนรับได้ไหว”

“ว่าไงนะ”

“หากพูดทุกอย่างออกไปแล้วไม่มีใครเข้าใจ มันจะเจ็บปวดมากๆ ยิ่งไงละ
ไม่ว่าใครต่างก็มีกำแพง การที่ไม่อาจสื่อสารกันเข้าใจ...ก็เป็นเรื่องที่เห็นกันชัดๆ
อยู่แล้ว”

หนัยตาของจางฮายองมองค้างอยู่กลางอากาศ ผมไม่รู้ว่าเขากำลังมองไป
ที่ใด แต่เพราะอะไรนะ ผมจึงรู้สึกราวกับรู้ถึงภาพที่เด็กหนุ่มกำลังมองดูอยู่เลย

[กำแพงนิรนาม เหลือบมอง ‘กำแพงที่สี่’]

จางฮายองยิ้มก่อนจะเอ่ยต่อ

“แต่ถึงอย่างนั้นก็ต้องลองคุยกันดู ยังไงข้างหลังกำเพงนั่นก็ยังมีใครอีกคน
อยู่ไม่ใช่หรือ”

“มีกำเพงอยู่แล้วจะคุยยังงัย”

“ก็แค่เขียนมันลงบนกำเพง”

คำพูดตรงไปตรงมานั้นทำให้ผมรู้สึกหมดแรงเล็กน้อย

“ไม่ว่าจะป้ายซีหรือฉีรด ลองปล่อยทิ้งไว้ที่กำเพงดูสิ ให้อีกฝ่ายรับรู้
ถึงมัน”

ผมอดกลั้นเอาไว้แม้จะอยากถามว่าไอ้ป้ายซีกับฉีรดที่ว่ามันจะไม่ยิ่งทำให้
ความสัมพันธ์แย่งหรือไง ก่อนจะเอ่ยถาม

“มันจะไปมีความหมายอะไร”

“ก็ไม่มีมีความหมายอะไร”

“แล้ว?”

“มันสำคัญที่ว่านายได้ทิ้งมันไว้แล้ว”

“ทั้งๆ ที่อีกฝ่ายก็คงไม่รู้เรื่องที่เกิดขึ้นอีกฟากของกำเพงนะเนะ”

“อย่างน้อยกำเพงก็เปลี่ยนไปไม่ใช่หรือ”

ผมพูดอะไรไม่ออกไปครู่หนึ่ง จางฮายองเอ่ยต่อด้วยน้ำเสียงหนักแน่น
ทว่าอบอุ่น

“ถ้าทำแบบนั้น สักวันอาจจะมีการได้อ่านมันก็ได้”

ผมเหม่อมองหน้าจางฮายองนิ่ง

จางฮายองผู้ถือกำเนิดขึ้นบนโลกใบนี้จากความละโมภของผม แม้จะเกิดมา
ด้วยฝีมือของผม แต่เขาก็ใช้ชีวิตที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับผมเลย

และตอนนี้เขาก็ได้มานั่งสบตาพูดคุยอยู่กับผม

ผมรู้สึกตันตันใจ แต่ก็พยายามเก็บซ่อนความรู้สึกไว้ในขณะที่พูดออกไป
หลังจากนั้นผมใช้เวลาสั้นๆ ครุ่นคิดเกี่ยวกับกำเพงที่จางฮายองเอ่ยถึง

“ฉันสงสัยอยู่เรื่อง”

“...อ้อ?”

“นายให้คำปรึกษาแบบนี้กับพวกกลุ่มดาวด้วยหรือเปล่า”

“อา เรื่องนั้น...”

ดูจากที่พูดตะกุกตะกักแบบนั้นแล้วแสดงว่าผมหายถูกสินะ พอจะเข้าใจความรู้สึกของพวกกลุ่มดาวที่เปิดใจให้จางฮายองขึ้นมาบ้างแล้วสิ

ตัวตนผู้สูงส่งที่สุดในเอกภพ ทว่าในขณะเดียวกันก็โดดเดี่ยวยิ่งกว่าผู้ใด เหล่านักเขียนผู้มีเรื่องราวที่อยากจะเอื้อนเอ่ยมากพอ ๆ กับที่เคยได้เห็นเรื่องราวมา

จางฮายองรับฟังพวกเขาเช่นเดียวกับที่ทำกับผม

[กลุ่มดาว ‘ผู้ดีใหม่ห้าว’ หันรีหันขวางมองหาอวตารผู้ทำตัวโอหัง!]

ผมกับจางฮายองเงยหน้าขึ้นมองอากาศตรงหน้าพร้อมกัน

เพราะคลื่นแทรกในช่องของปิยุจึงทำให้ ‘ผู้ดีใหม่ห้าว’ ไม่สามารถมองหาสถานที่ที่ผมอยู่ได้ไประยะหนึ่ง แน่หนอนว่ามันคงอยู่ในสภาพนี้ได้ไม่นานนัก

จางฮายองถามด้วยน้ำเสียงไม่สบายใจเท่าไร

“...มันคิดจะอยู่ที่นั่นต่อไปหรือ”

“น่าจะ”

ในเมื่อโดนทำให้อับอายในช่องนี้ เจ้านั่นก็คงจะยึดติดอยู่กับช่องนี้ไปอีกนาน ผมลังเลอยู่สักพักก่อนจะตัดสินใจได้ในที่สุด จางฮายองกล่าวถูกต้องแล้ว ถ้ามีกำแพง ก็แค่เขียนอะไรบางอย่างทิ้งไว้ก็หมดเรื่อง ต่อให้มันจะไปเปลี่ยนบางสิ่งที่เคยถูกเขียนไว้บนนั้นก็เถอะ...

ตอนนี้ผมไม่อยากจะเป็นคนทำได้แค่อ่านอีกต่อไปแล้ว

“จางฮายอง นายช่วยลองติดต่อคนคนนั้นให้หน่อยได้หรือเปล่า”

คิด ๆ ดูแล้วจนถึงตอนนี้ผมเองก็ทำเช่นนั้นมาโดยตลอด ผมได้ลงมือสร้างเรื่องราวเรื่องใหม่ขึ้นมาเพื่อจะได้เห็นฉากจบที่ผมต้องการ สุดท้ายมันก็เหมือนกับว่าผมได้ลงมือขีดเขียนอะไรลงไปอย่างตื่นเต้นแล้วนั่นแหละ

แม้จะยังไม่รู้ก็ตามว่าใครจะได้อ่านมัน

“ใครล่ะ”

ผมไม่รู้ว่ากลุ่มดาวกลุ่มนี้จะยอมตอบรับข้อเสนอของผมหรือเปล่า แต่ตอนนี้ผมต้องเปิดช่องแล้ว...ขอแค่เขายอมช่วย ‘ชินาริโอนักปฎิวัติ’ ที่เหลือก็จะ

จบลงได้อย่างราบรื่น

แต่แล้วจู่ๆ กลับมีข้อความหนึ่งดังขึ้นกลางอากาศ

[รัตติกาลที่ห้าวมาเยือน]

เสียงบี๊แห่งกลางร่ายดังขึ้นอย่างไม่ทันได้ตั้งตัว ผมหันไปมองนิคมอุตสาหกรรม ผู้คนกำลังส่งเสียงกรี๊ดร้องโห่หวนอยู่ท่ามกลางเพลิงปีศาจที่ลุกโชน ผมพูดกับไอเลนและมาร์กที่อยู่ไม่ไกลด้วยใบหน้าที่จริงจัง

“เรียกรวมตัวพลเมืองทั้งหมด”

ดยุกถูกไล่ต้อนจนจนมุม ดูจากที่ยอมปล่อย ‘รัตติกาล’ ที่สี่ไปเฉยๆ ก็มั่นใจได้แล้ว

หลังจากแย่งตัวทาสเก็บเกี่ยว ตัดพลังงานของโรงงานไปเรียบร้อยแล้ว ทราบไคที่ไม่หุนหันพลันแล่นออกนอกแผนการ ต่อให้เป็นดยุกก็ไม่สามารถบุ่มบ่ามทำอะไรโดยไม่คิดได้ไปอีกสักระยะ

แต่ดยุกกลับรวมพลพวกขุนนางและปล่อย ‘รัตติกาล’ ออกมา

「คิดตกจากรุ่นคิด มีแผนอะไรซ่อนอยู่กันแน่」

ในสถานการณ์ที่มีตัวแปรเป็นพวกกลุ่มดาวกลุ่มใหม่เข้ามาแทรกแซงแบบนี้ ผมรู้สึกว้าวุ่นใจขึ้นมาเล็กน้อย แถมตอนนี้ยังไม่อาจเรียกพวกกลุ่มดาวที่จะเข้าข้างผมมาเข้าช่องได้อีกด้วย

「ช่างเถอะ คิดซะว่านี่ดีแล้วก็ได้ อาจเป็นโอกาสที่จะได้กำจัดมัน」

ใช่ ผมไม่จำเป็นต้องพลาดกลัว ผมเองก็เป็นกลุ่มดาวเต็มตัวเหมือนกัน จนถึงตอนนี้ผมจัดการทุกอย่างได้ดีเสมอมา มันจะต้องไม่มีปัญหาอะไรเกิดขึ้น

“จางฮายอง! นายจัดการพวกเพชฌฆาต! อย่าไปยุ่งกับพวกขุนนางคนอื่นๆ เด็ดขาด!”

“ได้!”

ผมใช้ [เส้นทางแห่งสายลม] พุ่งทะยานไปกลางอากาศ วิ่งไปจนถึงถนนเส้นที่เปลวไฟลุกไหม้หนักที่สุด สายตามองไปเห็นปีศาจตนหนึ่งยืนอยู่เหนือยอดหอคอยที่ใกล้จะพังอยู่รอบร่อ ปีศาจตนนั้นเองก็สังเกตเห็นผมแล้วเช่นเดียวกัน

“เจ้าคือนักปฎิวัติ?”

เผ่าพันธุ์ปีศาจผมยาวลื้อมไปด้วยเปลวเพลิง ความร้อนที่แผ่ออกมาจากทั่วร่างของเขาทำให้ใบหน้าของผมร้อนผ่าว

คลื่นความร้อนสูงก่อตัวเป็นรูปร่างของเปลวเพลิงสีเหลืองส้ม ผมเข้าใจทันทีว่าพลังนี้คืออะไร มีเพียงแค่นคนเดียวเท่านั้นที่ใช้เรื่องเล่าประเภทนี้ในโลกปีศาจที่ 73

“มาร์ควิสออมโบโรส”

ปีศาจที่แข็งแกร่งรองลงมาจากเหล่าดยุกทั้งหลายในโลกปีศาจที่ 73

หากเป็นก่อนหน้านี้ผมจะกลายเป็นกลุ่มดาวละก็ ผมคงลังเลที่จะปะทะกับเขา แต่สีหน้าของออมโบโรสกลับดูแปลกพิลึก

“ไม่ใช่ออมโบโรส แต่เป็นออมโบรอส”

อาชะ สงสัยจะจำชื่อผิดไปหน่อย ต่อให้ผมเป็นนักอ่านคิมก็เถอะ แต่ใครมันจะไปนั่งจำกระทั่งชื่อตัวประกอบได้ทั้งหมดกันล่ะ ออมโบโรสคงจะเสียศักดิ์ศรีอยู่มาก ถึงได้เอาแต่พิมพ์ไม่หยุด

“ทั้งๆที่รู้ว่าข้าเป็นใคร แต่กลับไม่คิดหนี นี่กว่าเจ้าจะมีอายุยืนยาวกว่านี้เสียอีก ทำอะไรยากกว่าที่คิด”

“ถ้าคิดว่าจะแพ้ก็ควรจะหนีไปแล้วแหละ ออมโบโรส”

“ข้าชื่อออมโบรอส...!”

ผมเดินพลั้งเวทออกจากร่างแทนคำตอบ

คราวที่แล้วผมใช้ระดับกลุ่มดาวในการต่อสู้ แต่พวกนั้นกระจอก ระดับออมโบโรสคนนี้ไม่อาจสร้างช่องโจมตีได้ด้วยการปลดปล่อยระดับชั้นเพียงอย่างเดียว

ดังนั้นครั้งนี้ผมต้องเปิดศึกอย่างเต็มรูปแบบ

[บุ๊กมาร์กหมายเลข 5 ‘คิริออส ร็อดไกรม์’ ถูกเปิดใช้งาน!]

[สกิลเฉพาะตัว ‘หัตถนาตราง Lv.3’ ถูกเปิดใช้งาน!]

[สกิลเฉพาะตัว ‘กลายร่างมนุษย์อัสนี Lv.11 (+1)’ ถูกเปิดใช้งาน]

คลื่นความร้อนสีเหลืองทองระเบิดออกจากหมัดที่กำแน่นของออมโบโรส ระเบิดพรายแสง

เรื่องเล่าอันเป็นเอกลักษณ์พิเศษของคนผู้นี้ พลังสายระเบิดที่ทำได้ยาก

ในโลกปีศาจที่ 73 ประสิทธิภาพในการทำลายล้างถือว่าทรงพลัง แต่ก็ไม่ใช่จะ
หลบพ้นยากอะไรขนาดนั้น เพราะยิ่งรัศมีแรงระเบิดกินวงกว้างเท่าไร การโจมตี
ก็จะเปิดช่องโหว่มากขึ้นเท่านั้น

“ไอ้หนูสกปรก...”

[กลุ่มดาว ‘หนูกินเลีบ’ เกลียดชังคำกล่าวของปีศาจจอมโหด]

ออมโบโพโรสคงจะตระหนักว่าการใช้ระเบิดพรายแสงเพียงอย่างเดียวมาสู้
กับผมที่หัดขนาดร่างนั้นยากเกินไป จึงตัดสินใจเปลี่ยนกลยุทธ์ คลื่นความร้อน
ที่ลูกโซนออกมาจากมือทั้งสองข้างของเขาหดขนาดลงอย่างฉับพลัน เพียงไม่นาน
ก็แปรเปลี่ยนเป็นลูกบอลขนาดเล็ก คงคิดจะหดขนาดขอบเขตโจมตีแล้วใช้พลัง
นั้นไล่ต้อนผมสินะ...

เป็นกลยุทธ์ที่ดี แต่ครั้งนี้มันเลือกคู่ต่อสู้ผิดไปหน่อย ของแบบนี้มีไว้ใช้
กับอวตารทั่วไปต่างหากละ

“ตายซะ!”

ผมมองระเบิดพรายแสงของอีกฝ่ายที่พุ่งเข้ามาใกล้ราวกับลูกกระสุนปืน
ขณะเดียวกันก็ระเทกหมดสวนออกไปอย่างไม่ลังเล

หมัดพลังดวงดาราบริสุทธิ์ที่เปี่ยมด้วยคลื่นพลังเวทพุ่งทะลุใจกลางระเบิด
พรายแสง หูของผมอื้ออึงไปชั่วขณะ เศษซากอาคารปลิวกระเด็นไปทั่วเพราะ
แรงระเบิด เกิดเป็นภาพน่าตกตะลึง

ตูมมมม!

เพลิงปีศาจที่ลูกโซนปกคลุมพื้นที่โดยรอบถูกพัดออกไป เปลวเพลิงมอด
ดับลง สิ่งที่เขาปกคลุมไปทั่วทุกสารทิศมีเพียงแค่นายฟ้าพลังบริสุทธิ์เท่านั้น รู้สึก
เหมือนได้ยินเสียงตูมมมมดังขึ้น ทศวินัยพลันขาวโพลนไปหมด

[กลุ่มดาว ‘ผู้ดีใหม่หัวงู’ ตกตะลึงในพลังของคุณ]

มองไปยังบริเวณที่ถูกสายฟ้าพลังบริสุทธิ์กลืนกินก็ไม่เห็นอมโบโพโรส
แล้ว อาจจะถูกซัดจนลอยกระเด็นไปไกล...หรือไม่ก็อาจจะตายไปแล้วก็ได้

ทัศนียภาพของนิคมอุตสาหกรรมที่พังราบเป็นหน้ากลองค่อยๆ ปรากฏขึ้น
ชาวเมืองหลายคนประจักษ์แจ้งในพลังของผม พวกเขาทรุดเข่าลงบนพื้นด้วยความ
หวาดกลัว

“พระเจ้า...”

กระทั่งผมเองยังไม่แน่ใจเลยว่าสามารถต่อสู้ได้ถึงระดับไหนกันแน่ ถ้ากลับคืนสู่ซินาโอได้ละก็ ผมจะเอาชนะการต่อสู้แบบหนึ่งต่อหนึ่งกับพวกกลุ่มดาวระดับเดียวกันได้หรือเปล่านะ

[ร่างอวตารได้ใช้พลังในระดับที่ไม่อาจแบกรับได้ไหว]

[ร่างอวตารของคุณได้รับความเสียหายมากพอควร!]

...ให้ตายเถอะ เอาอีกแล้ว

แต่ไม่เป็นไร อีกไม่นานผมก็จะเลิกใช้ชีวิตด้วยซากร่างอวตารแบบนี้แล้ว

“ไว้ววว!”

ชาวเมืองเริ่มมีกำลังใจและอินไปกับสถานการณ์ พวกเขาเริ่มลุกขึ้นจากพื้นที่ละคนสองคนแล้วส่งเสียงร้องเชียร์อย่างพร้อมเพรียง

“นักปฎิวัติ! นักปฎิวัติ!”

[เหล่ากลุ่มดาวกลุ่มใหม่เข้าสู่ช่อง!]

เสียงแฉ่งเตือนการเพิ่มขึ้นของจำนวนกลุ่มดาวในช่อง ความรู้สึกต่างจากตอนขยายช่องของบีสยองให้ใหญ่ขึ้นเลย คงเป็นเพราะผมคิดว่านี่คือ ‘ช่องของผม’ ลินะ

ผมพุ่งตัวออกไปด้วยความเร็วดูจสายฟ้า จัดการฟาดฟันพวกขุนนางที่บุกเข้ามาหาผม

“ไว้ววว!”

โผล่หัวออกมาทั้ง ๆ ที่ไม่มี ‘โรงงาน’ แบบนี้ไม่ต่างอะไรกับการที่ดยุกก้าวขาเข้าสู่จุดจบของซินาโอด้วยตัวเองเลยสักนิด กองกำลังของเหล่าขุนนางเริ่มแตกพ่ายไปที่ละน้อยท่ามกลางคลื่นปวงชนที่กำลังโกรธแค้น

ผ่านไประยะหนึ่ง ในที่สุดก็เริ่มมองเห็นประตูของโรงงานแล้ว ชาวเมืองที่เป็นแกนนำตะโกนปลุกใจ

“การปฏิวัติอยู่ใกล้แค่เอื้อม! ไปต่ออีกนิด...!”

ทว่าวินาทีต่อมาพลันเกิดแผ่นดินไหวสะเทือนจากใต้ธรณี ชาวเมืองทั้งหลายทรุดตัวล้มลงบนพื้น พวกเขาส่งเสียงร้องระงมด้วยความตื่นตระหนกมองตรงไปเห็นอะไรบางอย่างผุดขึ้นเบื้องหน้า อาคารขนาดใหญ่ที่เคยหลับใหล

ดูลัทธิปาซารากำลังหยัดกายลุกขึ้นยืน

ปฐึ้นนน!

เสียงพลังงานขับเคลื่อนชวนให้นึกถึงเครื่องจักรไอน้ำ ไอเสียสีดำลอยคลุ้ง
ไปทั่วท้องนา เสียงแตรดังเสียดแทงแก้วหู หัวใจของผมร่วงหล่นลงไปอยู่ที่
ตาตุ่ม

...โรงงานขับเคลื่อนอย่างนั้นหรือ ได้ยังงั้น

แต่ไม่มีเวลาให้มานั่งคิดอะไรอีกแล้ว อะไรมองอย่างคล้ายกำปั้นยักษ์
ค่อยมาที่ผมอย่างไม่มีจังหวะให้ทันได้ตั้งตัว ผมลอยกระเด็นทะเลลึกหลายตึก
จนไปติดอยู่กับโครงเหล็กที่พังครืนลงมา สติดับวูบไปชั่วขณะก่อนจะฟื้นกลับ
ขึ้นมาอีกครั้ง

[เรื่องเล่าของร่างอวตารได้รับความเสียหายอย่างรุนแรง!]

[กรุณาดูดซับเรื่องเล่าใหม่หรือเข้าสู่ชินาริโอหลัก!]

เลือดไหลกระชูดออกมาจากร่างอวตาร เรื่องเล่าที่ร่างสิ้นคลอนอย่าง
ไร้สมดุล

ให้ตายเถอะ ผมมัวแต่คิดเรื่องอื่นจนพลอประมาท ทำเรื่องผิดพลาดแบบนี้
ลงไปได้อย่างไร...แต่ไม่ว่าจะคิดยังไงผมก็ไม่เข้าใจเลยสักนิด เพราะอะไร 'โรงงาน'
ถึงขับเคลื่อนได้กันแน่

[กลุ่มดาว 'ผู้ดีใหม่หวัง' รู้สึกสนุกที่ได้เห็นสภาพเช่นนี้ของคุณ]

[กลุ่มดาว 'หนูกินเลีบ' สนุกกับความยากลำบากของคุณ]

[กลุ่มดาวจำนวนน้อยต้องการให้คุณติดดินด้วยความเจ็บปวดทรมาน
ยิ่งกว่านี้]

บัดซบ อุตสาห์เปิดช่องขึ้นมาได้อย่างยากลำบาก แต่กลับไม่มีกลุ่มดาว
กลุ่มไหนอยู่ข้างผมเลย แต่แล้ววินาทีที่ผมกดพ้นกรอดหยัดกายลุกขึ้นยืน ชื่อที่
คุ้นเคยก็พลันดังเข้ามาในหู

[กลุ่มดาว 'นักโทษรดเกล้าทองคำ' ดึงชนบนหัวในขณะที่มองคุณอย่างพินิจ
พิจารณา]